

GİRİŞ

Güneş ışıması, rüzgar, yağmur, dalgalar vb. tüm doğal gidişat kararlıdır. Bu kararlılık yaşamı var eder. Hareketi oluşturan her bir unsur bir diğer unsurun oluşmasını tetikler. Her şeyin birbirini etkilediği ve var ettiği bütünlüklü döngüsel bir evrensel sistemden bahsedebiliriz. Kuşlar uçmuyoruz, balıklar yüzmüyoruz, çiçekler açmıyoruz diyebilir mi? Her canlı için doğal olan direnişin ta kendisidir. İnsan bu doğal var olma, yaşama direnişini daha öteye taşıdı. Sadece yaşamın ötesinde amaçlar edindi. Bu noktaya nasıl gelindiği bir yana bir kez yaşamın ötesinde amaçlara sahip olunca insan kendine nasıl yaşamalı diye sormadan edemez?

Bu çalışmanın içeriğini oluşturan dört yazıda da esas olarak nasıl yaşamalı sorusunu kendimize sorup cevaplandırmaya çalışıyoruz. İşçi sınıfını ve ezilenleri ölümden çok daha beter bir hiçliğe mahkum eden kapitalist düzeni sorgulayarak onu yok edecek devrimci örgütün örgütlenme biçimlerini ve yöntemlerini tartışıyoruz. Devrimci örgütlenme ve yaşam biçimi olarak sistemle en ufak bir bağ durumunu kabul etmiyoruz. Sistemle kopuş fiziki, gündelik, şekilsel hallere indirgenemez. Tam tersine kapitalist ilişkiler ve sunduğu aşağılık ruhsuzluk aklın direnişiyle yaratılan devrimci pratik sonucunda aşılabilir.

Devrimci pratik kapitalizmin üzerinde yükseldiği temellere karşı sürekli ve örgütlü bir yönelme gerektirir. Sadece devrimci proletaryanın önderliği tüm halkı böyle bir yönelmeyle sonal hedefe ulaştırabilir. Bu noktada devrimci proletaryanın örgütünün işçi sınıfı ve ezilenler arasında örgütlenmesinin tarzının belirlenmesi önem kazanmaktadır. Kitle içinde parti örgütlenmesinin tarzını belirlemeye çalışırken kaçınılmaz olarak devrimci proletaryanın savaşım stratejisinin bir unsuru olarak eylem biçimini ve yönünü de tartıştık. Bugün genel olarak Türkiye sosyalist hareketinde yaşanan çikışsızlığın savunmaya kilitlenme durumundan kaynaklandığını düşünüyoruz. Bu durumun devrimci stratejiyi çökerttiği ortadadır. Devrimci stratejinin önemsizleşmesi raflarda tozlanarak unutulmuş programların devrimciler ve kitleler nezdinde önemini yitirdiği anlamına gelir. Belli bir savaş stratejisi olmayanın stratejisi olanı yenebilmesi pek mümkün değildir. Strateji ise laf kalabalığıyla ya da kavanozda “yaşayarak” oluşturulamaz. Strateji devrimci pratiği, devrimci pratik strateji yaratır ve geliştirir. Devrimci proletarya savaşı ancak savaşarak öğrenilir.

Günümüzde komünistlerin reformist ve pasifistlere karşı en dikkatli ve donanımlı olması gereken çalışma kitle örgütlenmesidir. Bununla beraber burjuvazinin en sinsi karşı devrimci faaliyeti devrimci safların içine dönük likidasyon ve hedeften saptırma faaliyetleridir. Bu nedenle hem reformist hem de maceracı hareketleri komünist hareketten ayırtmak gerekiyor.

Komünist parti tüm insanlığı kapitalizmden kurtarabilecek yegâne örgüttür. Bu tespit tüm ezilenlerin doğal olarak “ komünist parti nasıl bir örgüttür? “ sorusunu sormalarına yol açar. Biz bu soruya cevabı hiçte kolay olmayan, çok önemli bulduğumuz “kadın kurtuluş mücadelesi” konusunu ele alarak vermeye çalıştık. Devrim için sürekli düşünelim düşündüğümüzü yaşayalım, yaşadıklarımızı düşünelim; sürekli savaşalım savaştıkça öğrenelim, öğrendikçe savaşalım.

ZAFERE DOĞRU YÜRÜYÜŞ, KONUMLANMA VE YAŞAMI ÖRGÜTLEME

1-) Devrimi Yaşamak Stratejiyi Somutlaştırmak

Devrimci yaşam amacı yaşamaktır. Her anını amaca adamaktır. Bireyin kendini özneleştirilmesi devrim hedefine bağlılıkla mümkündür. Bireyin özneleşmesiyle bireycilik birbirine karşıt iki durumdur. Kapitalist toplum becerebildiği en kısa zaman periyotlarıyla, sürekli toplumu bireyciliğe yönlendirmeye çabalamaktadır. Yalnızlaşan ve toplumdan kopan birey kendine yabancılaşır. Toplumsallaşma yoluyla özneleşen birey kapitalist düzen tarafından parçalanmış toplumla beraber nesneleşir.

İnsanın nesneleşme süreci sınıflı toplumlarla başladı. Toplumun sınıflara bölünmesiyle beraber toplum ve bireyin karşılıklı ortaklık diyalektiği bozuldu. Herkesin kendi için yaşadığı bir toplumda yönetici ve baskıcı erk, mekanizma (devlet) zorunlu hale gelir. Her birey kendi güvenliği beslenmesi barınması vb. için devlete bağımlılık duyar. Sınıflı toplumlarda gerçek demokratik işleyiş mümkün değildir. Burjuvazinin demokrasisi kendi içindir, kendini onaylatmak ve yenilemek içindir. Kapitalist düzen doğası gereği sürekli kriz yaşadığından tekrar egemenliğini tesis edebilmek amacıyla kendine karşıt olanları işçi sınıfı ezilenleri bölmeye zayıflatmaya çalışır. Düzen ideolojik ve siyasal kendini savunma faaliyetinin önemli bir kısmını kitleleri sisteme entegre ederek yapar. Bu amaç doğrultusunda toplumsal (siyasal) yapının bazı alanlarını esnek bırakarak geniş kitleleri kendine kalkan haline getirmeye çalışır.

Sistem tekrar tekrar küçük burjuva saflarında yenilenir. Küçük burjuvazinin özlemleri, zaafları statükoculuğu adeta sistemin nefes alma kanalları gibidir. Kabaca küçük burjuvazi proletaryayla burjuvazi arasında bir barikat olarak ele alabiliriz. Bu ortada kalan “sınıf” daima daha çok mülk edinme sevdasıyla yaşar. Yükselme ve zenginleşme amacı küçük burjuvazi sistemi korumak ve muhafazakar siyasal bir tutum alma yönünde güdüler. Küçük burjuvazi için statü sahibi olmak önemlidir. “Yönetici” statüsü küçük burjuvalarda iktidarda pay sahibi oldukları hissiyatını uyandırır. Küçük burjuvazi için kapitalist sistemde iktidardan pay alması sarayın kapısında nöbet tutan bekçinin kral olması kadar mümkündür .

Küçük burjuvazi belki de üyeleri en değişken olan sınıftır. Büyük bir kısmı sürekli yoksullaşarak proleterleşir. Buna karşılık proletaryanın da çok küçük bir kısmı küçük burjuvalaşır. Sistem bu geçişleri kendi ihtiyaçlarına göre ayarlamaya çalışır. “Memurlaştırma” bir nevi küçük burjuvalaştırma değildir. Kolluk güçlerinin sayısının artırılması da geçiş halinin en açık örneğidir. Sistem büyük çoğunluğunu proletaryadan seçtiği kişilerden kendisine bekçiler (köleler) oluşturur. Bu bekçi köleler üretim sürecine hiçbir şekilde katılmazlar. Tek işlevleri kitleleri bastırmak için örgütlenen zor aygıtlarında rol almaktır. Küçük burjuvazi baskı ve yönetim aygıtlarında konumlandırıldığı gibi siyasal alanda da işçi sınıfının devrimci enerjisini soğurmak için kullanılmaktadır.

Sistem siyasal alanda kendi için sözde demokratik siboplar yaratır. Düzene bağlı, düzen içinde kalmayı hedefleyen reformist örgütlenmeleri devrimci potansiyelin boşa harcandığı kanallar olarak ele almak gerekiyor. Son tahlilde karşı devrimci harekete hizmet eden bu örgütlenmelerde küçük burjuvazi yönetici-düzenleyici görevindedir. Sınıfın ve ezilenlerin devrimci enerjisini parçalayan yok eden yapılar esas olarak iç rekabetle işler. Nasıl sınıfsal

konumu itibariyle küçük burjuvazi gündelik hayatta kendisine alternatif olabilecek herkesle rekabeti esas alıyorsa reformist yapılarda da kariyer ve iktidar elde etmek için rekabeti örgütler. Rekabetin örgütlenmesi aynı zamanda bir yönetme tarzıdır. Hükümran egemenlik kurmak istedikleri arasında rekabeti körükleyerek hem onları kendi karşısında güçsüzleştirir hem de seçici konumuyla “başarılı olanı” kendine tabi kılar. Rekabet iktidar ilişkilerinin ortaya çıkmasını sağlar. İktidar ilişkileri içinde konumlanmak bireyi, grubu, örgütü vb. hakim iktidar gücünün yörüngesine sokar. Görüldüğü gibi küçük burjuvaziyi sadece alt yapı ilişkileri açısından analiz etmek yetersizdir. Alt yapı ilişkilerindeki konumlanmasına bağlı olarak siyasal kültürü ve yöntemi vardır. Davranış biçimlerinde somutlaşan bu yapısal biçimleniş temel on madde şekilde özetleyebiliriz:

- a-)Kendini diğer insanlardan üstün görme(Gayri Mütevazilik)
- b-)En güçlü olana, iktidar gücüne göre biçimlenme
- c-)Bilimsel yöntem ve yaklaşımdan yoksunluk
- d-)Kendisini kendi kimliğiyle var edememe(bir güce sığınma ihtiyacı)
- e-)Ait olduğu topluluğun oluşturduğu dayanışmacı, paylaşımcı ilişkileri bozmaya çalışma
- f-)İlişkilere tüccar mantığıyla(kar-zarar mantığıyla) yaklaşma
- g-)Statükoculuk ve üretmememe
- h-)Tutarsızlık, sözünde durmama
- ı-)Zorluklar karşısında direnememe (zorluk ve korkulara teslim olma)
- i-)İnsanları kullanılacak araçlar olarak görme

Bu özellikleriyle küçük burjuvazi devrimci saflara en kolay şekilde sızabilecek önemsenmesi gereken bir tehlikedir. Bir devrimci örgüt asla dışarıdan yıkılamaz. Stratejik doğruluğu ve haklılığı taktik olarak ne kadar zayıf olursa olsun devrimci örgütü dış saldırılara karşı muhafaza eder. Stratejinin doğru belirlenmesi eninde sonunda taktik yeterliliği sağlayacaktır. Taktik yeterlilik kronik bir şekilde sağlanamıyorsa mutlaka stratejik hat hatalıdır.

Net bir şekilde belirlenmesi gereken nokta küçük burjuva anlayışın taktik alandan sızarak stratejiyi hedef almaya çalışmasıdır. Stratejiyi hedef alma devrim hedefini zedelemeye dönük bir çalışmadır. Bu karşı devrimci faaliyet hedefe kilitlenmeyi engelleme , düzenin gücünü abartmaya dönük propagandif faaliyetler gibi yöntemlerle yürütülür. Devrimci örgüt içinde güvensiz bir ortam yaratmak hedef konusunda netliğin bozulmasının en etkili yöntemidir. Safları küçümseme, düşmanın gücünü abartma güvensizlik yaratmanın ortamını oluşturur. Bununla beraber güvensizlik yaratma faaliyetinde en etkili yöntem örgüt içindeki diğer bireyleri küçümseme, birbirine karşı kışkırtma, zaafı-yetersizlikleri “açıkları” kullanmadır. Küçük burjuva gerici anlayış en ufak bir hata yapılsın diye adeta fırsat kollar. Ufak hataları abartır ve büyütür. Bunları sanki devrim savaşımının en önemli sorunuymuş gibi lanse etmeye çalışır. Devrimci örgütün güçlenmesinden ve başarılarından korkar. İktidar gücünden

çekindiği ve ona objektif olarak bağlı olduğu için devrimci örgütün güçlenmesini engellemeye çalışır; çünkü güçlenen devrimci örgüt burjuvazi için tehlike ve dolayısıyla hedef haline gelecektir. Hedef haline gelmemenin özünde birbiriyle aynı muhtevaya sahip sol sapma ve sağ sapma olmak üzere iki tarzı vardır. Sağ sapsmalar tarz olarak pasifist ve reformist, modern revizyonist oluşumları belirleyebiliriz. Sol sapma tarz ise devrimci kavgayı sadece bedel ödemeye, acı çekmeye indirgemiş bir çeşit tarikat loca örgütlenmesidir. Elbette gerektiği anda her devrimci bedel ödemeyi ve sahip olduğu her şeyi mücadeleye adanmayı mutlaka göze almalıdır. Fakat bu doğru yaklaşım kitleler nezdinde devrim hedefine dönük bir anlam ve enerjiyi harekete geçirmiyorsa düzen için kolaylıkla tepeleyebileceği aşından başka bir şey değildir. Sol sapsmalar da sağ sapsmalar gibi hedeften kopuk tali örgütlenmelerdir.

Düşmanın hedefi olmaktan korkanların bir savaşı girmesi mümkün müdür? Elbette hayır. Düşmanı hedef alırsan doğal olarak düşman da seni hedef alır. En güçlü olunan bir anda bile girilen bir savaşı kaybetme olasılığı vardır. Yenilgi ihtimalini göze almadan bir devrimci savaşı kazanmak mümkün değildir. Küçük burjuvazi risk almaz. Kendi için korunumcudur. Asla bir mücadeleyi sürekli ve kararlı bir şekilde sürdüremez. Fikirleri dağınık, tutarsız, eylemi anlık ve kararsızdır. Bu nedenle tutarlılığı ve kararlılığı eski kafalılık olarak yargılamaya çalışır. Devrim savaşımının en kritik anlarında küçük burjuvazi kendini açıkça ele verir. Görevini yerine getirmez, mücadeleden kaçır ve doğru konum alanları engellemeye çalışır. Özetle; kendi içinde bocaladığı düzen içi yaşam bataklığına devrimcileri çekmeye çalışır. Küçük burjuva karakter adeta bir bataklık canavarı gibidir. Bataklıkta boğuluyormuş gibi sahtekarlık yaparak ona elini uzatan devrimcileri bataklığa çekmeye çalışabilir. Sahtekarlığını yürütmek için sosyal ilişkileri, zaafı, olası küçük hataları, zorunlulukları kullanır.

Devrimci yaşam hedefi yaşamakla mümkün olur. Devrim hedefini yaşamak mücadelenin her alanındaki yoldaşını kendinde yaşatmaktır. Böylece küçük burjuvazinin bireyciliğine karşı devrimci birey, savaşçı özne kendini var etmiş olur. Özne olarak var olmak süreklilik ister. Mücadelede, kendinle hesaplaşmada, kapitalist düzenden kopuşta süreklilik gereklidir. Ancak üreten, paylaşan, dayanışmayı gerçekleştiren, yoldaşını anlamaya çalışan karakter süreklilik konusunda başarılı olabilir. Mücadele esnasında bazen mevzi kazanılır, bazen de kaybedilir. Bu durum mücadelenin doğasından kaynaklanır. Başarılar kadar başarısızlıklar da kolektif sahiplenilmeli ki başarısızlıkları başarıya dönüştürebilme iradesi ortaya çıkabilsin. Başarısızlığın sebeplerinin kolektif analizi ve aşma çabası zafere giden yegane yoldur. Ortada sahipsiz kalan başarısızlık devrimci örgüt içinde çürüme yaratır. Bu yaklaşım bireysel sorumluluk kolektif önderlik ilkesiyle çelişmez. Tersine iki temel yaklaşım birbirine işlerlik kazandırır. Bir konudaki eksikliğin sorumluluğunu üstlenen bireyin-komitenin vb. örgütün bütünü tarafından sahiplenilmesi çözüm gücünün ortaya çıkmasını sağlar. Aksi durumda başarısızlıklar gizlenecek ve çözülmeden hasır altı edilecektir. Önemli olan başarısızlıkla yüzleşmek çözüm yöntemlerinin bulunmasını sağlamak ve kalıcı bir şekilde çözmektir. Her başarısızlık evresinin aşılması daha ileri mevzilere ulaşmayı sağlayacaktır. Devrimi yaşamak başarısızlıklara, çaresizliklere, hiç bir statükoya teslim olmamaktır. Devrimi yaşamak stratejiyi kavramak ve hedefle bütünleşmektir.

2-) Devrim Hedefinin Sürekli Netleştirilmesi

Hedefin aracı belirlediği gibi aracın yapısal gelişmesi ve pratiği de hedefi belirler. Buradan hem hedefin hem de aracın canlı değişimler gösteren organizmalar gibi olduğu sonucunu çıkartabiliriz. Her ne kadar her ikisini de belirleyen ana yaklaşım sömürü ve ezme mekanizmasının ve ilişkilerinin yok edilmesi olsa da tüm alt yapı ve üst yapı ilişkileri çeşitli değişimler göstererek bunların da çeşitli değişimlere uğramasına yol açar. Bu değişimleri biçimseldir diyerek dikkate almamak ciddi hatalara sebep olabilecek kaba ve mekanik bir yaklaşımdır. Her an çözümlememiz gereken toplumsal kültür, kültürler bahsettiğimiz değişimlerden etkilenirler. Kır ile kent arasındaki ilişki Türkiye’de 30 sene önceki gibi değildir. Kapitalizmin kıra yaklaşımı taktik değişimlere uğramış yoksul köylülüğün ve köylülüğün durumu önemli oranda değişmiştir. Örneğin bu değişimin programatik görüşlerde kavranması çok önemlidir. Böyle bir kavrama faaliyeti stratejik yaklaşımı etkileyecek ağırlıkta taktik hamleleri gerektirir. Demek ki hedefin netleşmesi derken stratejinin üretilmesi, ideolojik üretim faaliyetinde yoğunluklu bir derinleşme demektir. Aksi takdirde toplumsal değişim, yeni koşullar kavranamayacaktır ve kitlelerle devrim hedefine bağlı bir ilişki tesis edilemeyecektir. Sadece gelişmeleri analiz eden ideolojik yaklaşımlar üretmek devrim hedefinin en geniş etki alanında netleştirilmesi için yeterli değildir. Bu netleştirme faaliyetinin yöntemleri ve araçları vardır. Hedefi netleştirmenin önemini kavramak bir şey ,o önemi işçi sınıfı ve ezilenlerin kavramasına hizmet etmek için faaliyet yürütmek başka bir şeydir. Bunları üç temel başlıkta inceleyebiliriz:

a-) Propaganda

Propaganda esas olarak devrimci safların ve kitlenin hedef doğrultusunda bilinçlenmesini sağlar. Bilinçlenme sürecinde faaliyetin en arkaik yöntemi tekrarlama ve tekrarlama süreklilik demek değildir. Propaganda faaliyetini sloganvari kalıplara sıkıştırarak yüzeysel yinelemeyle işçi sınıfının ve ezilenlerin sloganın anlattığı siyasal fikri kavramalarını beklemek tek başına verimli bir yöntem değildir. “Kahrolsun Emperyalizm” başlığı altında bir faaliyet yürütülüyorsa emperyalizmin kitleleri somut bir şekilde nasıl mağdur ettiğinin anlatılması gerekir. Bunun için emperyalizmin içsel bir olgu olarak bütün yaşamı etkilediği gösterilmelidir. Elbette işçi sınıfının ve ezilenlerin arasında bir başlık altında faaliyet yürüten kadronun bilincinde neye karşı, neden ve nasıl mücadele etmesi gerektiği ideolojik olarak somutlanmalıdır. Devrimci kadro toplumsal mücadeleler tarihinin deneyimiyle donanmış olmalıdır. Böylece okuduğu ve pratikte edindiği tüm deneyimleri mücadelenin çeşitli koşullarında sınıyabilir. Ve her yaşadığı pratik süreçten yeni deneyimler çıkartarak kendini daha çok güçlendirebilir.

Kitlelerin mücadeleye ne oranda ve nasıl katıldıkları devrimci kadronun başarılı olup olmadığının turnusol kağıdıdır. Propaganda faaliyetini derinlikli ve sürekli yürütemeyen bir örgütlenme ihtiyaç duyulduğunda ajitasyon faaliyetinde de başarılı olamayacaktır. Birçok hareketli durum için propagandanın yarattığı nicel birikimi ajitasyonu eyleme dönüştürebilir. Sistem ya da devrimci hareket, kimin propagandası kitleler üzerinde daha etkiliyse kitlesel eylem durumlarında o söz sahibi olur. Devrimci propaganda gelişen her yeni koşula uyarlanmak durumundadır. Aynı şekilde onun araçları da yeni durumlara-koşullara göre yaratılmalıdır.

20. yüzyılın başlarında matbu yayınlar(gazete, dergi, bildiri vb.) çok etkili propaganda araçlarıydı. Günümüzde ise bu araçlardan çok daha etkili propaganda araçları olarak internet ve televizyon vardır. Televizyon geniş kitlelerin kullanımına açık olmadığı için devrimci hareketin belli bir güçlenme aşamasına ulaşmadan kolay kullanamayacağı bir araçtır. İnternet bu durumun tersine geniş kitlelerin kullanımına açıktır ve gün geçtikçe televizyondan daha etkili bir propaganda alanına dönüşmektedir. Demek ki internet bir propaganda aracı olarak devrimci hareket tarafından sonuna kadar kullanılması gereken bir araçtır. Kendi ticari, üretim, politik faaliyetinden vb. dolayı bu aracı yasaklayamaması ise burjuvazinin dezavantajıdır. Fakat unutulmamalıdır ki karşı devrimci saflar da devrim mücadelesine karşı bu aracı bir propaganda aracı olarak sonuna kadar kullanmaktadır. İnternet faaliyetiyle çok etkili bir propaganda yöntemi olan birebir ilişki kurma yöntemi de bir oranda uygulanabilmektedir. Fakat hala en etkili yöntem birebir canlı propagandadır. Diğer tüm propaganda yöntemlerine nazaran kurulan temasta karşı tarafın anlatılandan ne oranda etkilendiği, dinleyip dinlemediği vb. birçok yön doğrudan anlaşılabilir. Ve dolayısıyla propaganda faaliyetinin başarıya ulaşması için gereken anlık müdahaleler yapılabilmekte ve faaliyetin sonucu canlı olarak takip edilebilmektedir. En önemlisi ise birebir propagandayla bireyin toplumsallaşma yönünde ilerlemesine pratik katkı sunulmasıdır.

b-) Moral değerlerin üretilmesi

Devrimci mücadele proletaryanın ve onun öncü örgütü komünist partinin burjuvaziyle açık ve sürekli savaşıdır. Bu savaşın sonucunda ya tüm sınıflar ortadan kalkacak ya da proletarya sömürülen ve ezilen bir sınıf olmaya devam edecektir. Bu nedenle burjuvazi ya da proletarya saflarında üretilen moral değerler varlık yokluk savaşının yansımalarıdır. Bir savaşta ordunun gücünü niceliği ve donanımı kadar moral değerleri de etkiler. Bu yüzden burjuvazinin ulus devlet, din, tarih gibi konularda yarattığı ve sürdürdüğü ritüeller boşuna değildir. Burjuvazi için ritüelin gerçeklik zemininin olup olmaması önemli değildir. Onun için önemli olan ritüelin kitleler üzerindeki etkisidir. İşçi sınıfını ve ezilenleri boyunduruk altında tutmak için ideolojik aygıtlarıyla suni ritüellerle moral değerler yaratmaya çalışır. Emperyalizme bağımlı yarı sömürge bir ulus devletin vatan-millet sevdasını çeşitli törensel faaliyetlerde işlemesi bu durumun en açık örneğidir. Tutsaklığı özgürlük diye yutturmak için burjuvazinin böyle çeşitli ritüelleri ihtiyacı vardır. ABD medeniyetler çatışması teziyle temellendirdiği Ortadoğu'daki işgalci pozisyonunu 11 Eylül saldırısının sebep olduğu toplumsal sendromlardan faydalanarak oluşturduğu ritüellerle gerçekleştirmişti. Amerikan halklarını binlerce kilometre ötedeki savaşa girmeye bu yöntemle ikna etmişti. Bugün yine emperyalizm Ortadoğu ve Uzakdoğu'ya yönelik hegemonyacı ve işgalci planlarını hayata geçirmek için DAİŞ'in yarattığı terör üzerinden ritüeller yaratmaktadır. BBC, CNN gibi uluslararası tekellerin sözcülerinin haber programları bile bu ritüel faaliyetinin bir parçasıdır. Aslında açıkça ortaya çıktığı gibi DAİŞ de emperyalizmin yarattığı bir ritüel argümanıdır.

Gerçek olan devrimcidir. Devrimci değerler hiçbir sahtekarlık üzerine inşa edilemez. Amaç ne olursa olsun işçi sınıfı ezilenlerle gerçekliği temel almadan bir ilişki kurmak doğru değildir. Kitlelerle gerçeklerin dışında yanıltıcı ilişki kurulduğu andan itibaren gerçek demokrasiden bahsetmek mümkün değildir. Gerçekleri algılamak halkın menfaatinedir. Halkın menfaatine olan her şey devrimci mücadeleyi geliştirir. Bu nedenle devrimci ritüel gerçekliğin üzerinden

inşa edilmelidir. Moral değerlerin tarihsel sürekliliği vardır. Konjonktüre ve bireysel çıkarlara göre önemsizleştirilemezler ve suni bir şekilde üretilemezler. Stalingrad savunmasıyla dünya egemenliği peşinde olan Nazi faşizmi yenilmiştir. Milyonlarca Sovyet vatandaşı insanlığın geleceği için kendisini feda etti. Bu zaferi unutmak, önemsizleştirmek devrimci mücadeleye ihanet etmekten başka bir şey değildir. Bu zafer komünist mücadelenin moral değeridir. Ve dostu düşmana, özellikle saflara sürekli hatırlatılmalıdır. Aynı Çin, Vietnam, Küba ve dünya halklarının ve işçi sınıfının zaferleri gibi. Yine 1971 direnişi, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve Mahir Çayan'la sembolleşen sistemden devrimci kopuş hamleleri devrimci ritüelin ve moral değerlerin kaynaklarıdır. Mazlum'ların, Haki'lerin direnişi, Rojava Devrimi ve Kobane Savunması tarihsel moral değerlerimizdir. Her devrimci kadro mücadelenin her alanında bu moral değerleri üreterek, uyarlayarak geliştirmelidir ve yeni kuşaklara daha nicelerini yaratarak aktarmakla sorumludur.

c-)Gücün aktarılması

Örgütlülük kadronun gücüdür. Kadro da örgütlülüğün gücüdür. Komünist partisi proletaryanın ve ezilenlerin öncü devrimci gücüdür. Proletarya içerisinde devrimci öncünün sayısının artması devrimci doğrultuda kuvvetlenmeyi sağlayacaktır. Öncü partiyle işçi sınıfının bütünü arasında burjuva tarzda bir yönetme ve yönetilme ilişkisi tesis etmek doğru değildir. Tersine bir zorunluluk olarak hiyerarşik işleyişe ne kadar az başvurulursa o kadar yenilmez bir devrimci örgütlenme oluşur. Böyle bir yaklaşım hakim olduğunda öz-disiplinin ve sınıf bilincinin yükseldiği devrimci mücadele saflarında burjuvazinin baş edemeyeceği sürekli kendini üreten ve yenileyen devrimci güç odakları oluşabilecektir. Bu nedenle burjuvazi çeşitli ideolojik ve pratik yöntemlerle devrimci örgütün gücünün saflara aktarılmasını engellemeye çalışır. Buna karşın devrimci örgüt önderliğinin gücünü öncü komitelere öncü komitelerin gücünü öncü işçilere ve militanlara aktarmak amacıyla faaliyetini düzenlemelidir. Bu düzenleme ancak özel olarak odaklanılan çeşitli başlıklar altında yapılabilir. Her koşulda ısrar edilmesi gereken sürekli devrimci eğitim bu faaliyetin olmazsa olmazıdır. Ancak böyle bir yaklaşımla doğal olarak kadroyu üreten sistemi kurmak mümkündür. Diğer taraftan araç hedefle sentezlenmezse devrimci bir kültür, yaşam yaratmak mümkün değildir. Devrimci kültür ve yaşam ise komün gücünün örgütlenmesiyle yaratılabilir.

3-)Komün Gücünün Örgütlenmesi

Kapitalist düzenin sunduğu yaşamdan kopma eylemini ideolojik ve pratik davranışlar ve konumlanma olarak bütünlüklü ele almak gerekir. Kopuşun ön şartı devrimci mücadeleye dahil olmaktır. Devrimci mücadeleye bir oranda dahil olmakla devrimci mücadeleyle var olmak, özneleşmek farklı iki durumdur. Hemen belirlemek gerekir ki komünist partisi mücadeleye katılan bireyi kadrolaştırmak için mücadeleye var olmasını, özneleşmesini sağlamalıdır. Kadroyu üreten sistemi kurabilmek için hiç durmadan her koşulda işleyen bir eğitim mekanizması teşkil etmek zorunluluktur. Eğitimin durması düzenin entegre edici faaliyetine karşı ve yozlaşmaya karşı savaşılmadığı anlamına gelir. Burjuvazinin eğitim sistemi nesne yaratırken devrimci eğitim sistemi özneleşmeyi sağlar.

Devrimci eğitim sistemi komünist, devrimci öznenin ortaya çıkmasına yöneliktir. Temelde asla bir bireyi biçimlendirme, yönlendirme faaliyeti değildir. Tersine devrimci eğitimi bireyin özünde bulunan komünist özneyi ortaya çıkartma faaliyeti olarak kavramak gerekiyor. Bu devrimci eğitim faaliyetinin yöntemi mücadeleyi üretirken herkesin eğitimci herkesin öğrenci olabildiği paylaşımcılığı esas almalıdır. Mutlaka devrimci eğitim devrim hedefiyle sentezlenmeli ve bir yaşam biçimi haline dönüştürülmelidir. Örgütün tüm komiteleri, birimleri, kadroları, yaşam alanları aynı zamanda eğitim merkezleri olarak örgütlenmelidir. Böyle bir sistem bireyi özgürleştirecek özneleştirecek ve kadrolaşmasını sağlayacaktır.

Kadroyu üreten sistemin yarısı bahsettiğimiz planlanmış eğitim çalışmasıysa diğer yarısı da yaşamın ta kendisidir. Sistemden kopuş gündelik yaşamı devrimcileştirmekle mümkündür. Gündelik yaşamı devrimcileştirmek komün gücünün örgütlenmesini gerektirir. Devrimci mücadelenin kapitalist metropollerde sistemin bağrında sürdürülme zorunluluğu komün gücünün örgütlenmesi konusunda komünist partisini çeşitli zorluklarla karşı karşıya bırakmaktadır. Devrimci bireyin özel mülkiyeti, erkek egemen sistemi, burjuva hiyerarşik ilişkileri reddetmesi paylaşımcı, dayanışmacı, öz-eleştirel bir tarzı benimsemesi gerekir. Bu devrimci kopuş meselesi genel bir çerçeve ortaya atılarak kadro adayının bireysel inisiyatifine bırakılamaz. Sistemden devrimci kopuşun ortamının kolektif bir şekilde tesis edilmesi gerekmektedir. Ana yaklaşım olarak öncelikle burjuva hukuku reddedilmeli onun yerine devrimci kültür benimsenmelidir. Çok zorunlu kalmadıkça her konuda hukuka başvurmak son tahlilde devleti kutsamak ve gericiliktir. Nasıl ki proletarya diktatörlüğü için devlet olmayan devletten bahsediyorsak devrimci örgüt için de hiyerarşiyle sürekli mücadele edilen mümkün mertbe hiyerarşik olmayan bir örgütten bahsetmeliyiz. Bu noktada disiplinsiz, merkezi iradeden yoksun bir örgütlenmeden bahsetmiyoruz. Merkezi iradeden yoksun ve disiplinsiz bir savaş örgütü yenilmeye mahkumdur. İhtiyacımız olan burjuvazinin hiyerarşik disiplinli örgütünden çok daha disiplinli, çalışkan ve üretken devrimci savaş örgütüdür. Böyle bir disiplin ve çalışkanlığın potansiyel gücü işçi sınıfında mevcuttur.

İşçi sınıfının emek gücünün bir kısmına fabrikada, işyerinde geçimini sürdürmek zorunluluğundan dolayı üretim sürecindeki kapitalist mekanizmanın boyunduruğu altında patronlar tarafından el konulmaktadır. Üreten ve üretimin gerektirdiği disiplinli çalışmayı yürüten işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının çoğunluğunu bir şekilde sisteme dahil etmeyen, onayını almayan bir toplumsal yapının sürdürülmesi mümkün değildir. Toplumsal yaşamın maddi koşullarını üreten işçi sınıfının potansiyel gücüyle kapitalist düzendeki siyasal konumlanışı (sömürülmesi ve ezilmesi, iktidarda söz sahibi olmaması) arasında ciddi bir çelişki vardır. Bu çelişki proletaryayı komünizm mücadelesinin öncü gücü haline getirir. Proletarya sömürü ve baskı sisteminden kurtulmak için komün gücü şeklinde örgütlenmek zorundadır. Komün gücünün örgütlenmesi için düzene ait tüm ilişki biçimlerinin reddedilmesi gerektiğini proletarya doğal olarak özünde hisseder; çünkü, proletarya bütünlüklü olarak burjuva düzenin ücretli kölesidir. Proletaryanın temelde tek özgürlüğü emek gücünü hangi kapitaliste satacağını seçebilmesidir.

Özgürleşme yolunda Komün gücü örgütlenmesi ihtiyacı olan toplumsal cinsiyet kuşkusuz kadınlardır. Binlerce yıldır süregelen erkek egemen sistemin boyunduruğunun kırılabilmesi sınıfsız toplumun, komünizmin nihai zafere ulaşmasından geçer. Zafere giden bu yolda sınıf

mücadelesinin yanı sıra (ona devrimci tutarlılık açısından zorunlu olarak bağlı olarak) kadınların erkek egemenliğine karşı mücadelesi devam edecektir. Bu durum kadınların devrimci potansiyel ve enerjisini katlamaktadır. Hem kapitalist sömürü düzeniyle hem de erkek egemen sistemle mücadelede çelikleşen kadınlar komünist mücadelenin en direngen öznelerinin başında yer alırlar. Dolayısıyla kadınlar komün gücünün en temel parçalarından biri olmalıdırlar ve olacaklardır da.

Gençliğin toplumsal olarak bulunduğu sosyal ve siyasal pozisyon özgündür. Özgünlüğün kaynağı gençliğin sistemle kurduğu bağın derecesinde ve diğer toplumsal katmanlara oranla sosyo-kültürel konumunda yatmaktadır. Yani esasta iki farkı mevcuttur. Sırayla devam edecek olursak birincisi, gençlik kapitalist sistemle yeni yeni bağlar kurmaya başlamış bir toplumsal kategoriyi tarifler. Kapitalist sistemi yeni tanıyan, onunla yeni ilişkiye geçen, dolayısıyla bağı zayıf olan bir toplumsal kategoridir gençlik. Bu yönü gençliğe diğer tüm toplumsal kategorilere nazaran sistemden kopuşunun daha kolay gerçekleştirebilme avantajı sağlar. Başka bir deyişle gençliğin devrimci kopuşunun toplumsal zemini diğer katmanlara oranla daha elverişlidir. İkincisi, gençliğin sosyo-kültürel yapısı henüz "oturmamamıştır" ve gençlik "gelişimini" tamamlamamıştır. Yani henüz kapitalist sistem tarafından yaratılacak olan sosyo-kültürel ahlak vb.leri gençliği ele geçirmemiştir. Bu yönü de gençliğe devrimci bir yön kazandırır çünkü sistemden kopuşunu kolaylaştırır. Komün gücünün oluşturulması noktasında gençlik böylesi özgün-devrimci yönleri göz önünde bulundurulduğunda olmazsa olmaz bir bileşen olarak ele alınmalıdır. Gençliğin yaratıcı yönü komün gücünü sürekli geliştirecek, devrimci ilerlemeyi sağlayacak bir motor işlevi görecektir.

Komün gücü kapitalist sistemle mücadele eden devrimcilerin gelecekteki sosyalist topluma uygun bir prototip olarak yaşam biçimidir. Yöntemi başta dayandığı sömürülen-ezilen sınıf cins kategoriler olmak üzere devrimci mücadele esnasında toplumun tüm hücrelerine kök salarak organik bağlar oluşturmak suretiyle devrimci mücadeleyi yürütmektir. Bunun başarılması devrimci mücadelede konumlanan bireyin devrimci kültürü içselleştirmesiyle mümkündür. Bu yolda burjuva bireyciliği ve karakter önermesi yok edilmeli yerine devrimci özne ve karakter inşa edilmelidir.

4-)Komün Gücü Özgürlük Gücünün Yaşam Biçimidir

Devrimci mücadeleyi birbirine kopmaz bir şekilde bağlı olarak üç aşamalı olarak ele alabiliriz:

a)Kendinde, İç Devrim

b)Örgütte Devrim

c)Toplumsal Devrim

Bu üç aşama sürekli derinleştirilmesi gereken hiç sonuçlanmaması gereken süreçlerdir. Her biri diğerlerini destekler ve daha ileri devrimci konumlar kazanılmasını sağlar. Mütevazilik ve öz-eleştiri kendinde devrimin üslubunun esasıdır. Devrimci kadro kendi gelişimini ve

tavırlarını bir sanat eseri gibi ele almalı; kendisine müdahalelerini bir sanatçı titizliğiyle ve üretkenliğiyle geliştirmelidir. Yaşamı öğrendiği her şeyle sınımalı, öğrendiği her şeyi yaşamla sınımalıdır. Kendi karakteriyle devrimi özdeşleştirmeli, devrimin topluma sağlayacağı yaşam tarzının örneğini kendinde oluşturmalıdır. Böyle bir yaklaşım adanmış karakter demektir. Aynı zamanda adanmış karakterin teorik ve pratik alanda sürekli yenilenmesi demektir. Yenilenme süreklilik ve başarı, bilimsel merak ve kendini daima aşma iradesi gerektirir. Öncü, işçi sınıfının ve ezilenlerin komünist topluma doğru ilerlemesinin katalizörü, yol açıcısı ve kılavuzudur. Devrimci öncünün bütün bu meziyetleri ancak kitleleri kapsayabilirse devrim yolunda işlerlik sağlayabilir. Kitlelerle organik somut bağlar oluşturma onlarla beraber devrim hedefine doğru adım atabilme, kısaca öncüler örgütünü devrimin etkili silahı olarak kitlelerin işçi sınıfı ve ezilenlerin hizmetine sunabilme yeteneğini göstermek gerekir. Böyle bir devrimci konumlanmayı gerçekleştirebilmek için doğru yöntem, ilkelere şaşmaz bir bağlılık gereklidir. Hayatın, mücadele koşullarının yarattığı bazı zorunluluklar zaman zaman doğru yöntemde ısrar etmeyi güçleştirir. Böyle durumlara teslim olmamak gerekir. Doğru yöntem ve zorunluluklar arasında devrimci kadroyu içinden çıkamayacağı bir çelişkiye düşürmeyecek bir çözüm tarzı üretmek gerekmektedir.

Zorunlulukları ilkelerin sınamasına tabi tutarak doğru yönetime ulaşmak her zaman mümkündür. Genel anlamda da çaresizliğe ve konjonktüre teslim olmak devrimci mücadeleyi başarısızlığa götürür. Taktik yöntemler stratejik plana tabi olmalı ve her alanda zafer kazanma ihtimali planlama esnasında yeterli orana ulaştırılmalıdır. Her plan yedek planlarla desteklenmelidir.

5-)Özgürlük Gücünün Yöntemi Üzerine

Devrimci birimlerin, komitelerin mücadele esnasında karşılaştıkları her durum için kendi yöntemlerini uygulayabilecekleri temel yaklaşımlara ihtiyaçları vardır. Her birim kendisini kendi alanında merkez komite gibi görmelidir. Bütüne hakim olmalı, kendi alanının da bütünün bir parçası olduğunu bilmelidir. Örgütün biriminin ya da kadronun olduğu her alanda örgüt var demektir. Demek ki devrimci kadronun, birimin temel görevi faaliyet yürüttüğü alanda devrimci merkezin inşasıdır. Bunun için derinlikli ve ayrıntılı planlar yapmak gerekir. Mücadelenin öncelikle planlama esnasında kazanıldığının unutulması büyük yenilgilere yol açabilir. İyi plana sahip bir örgüt savaşa kötü plana sahip bir örgütten bir adım önde başlar. Orta ve uzun vadeli planlama yapabilen örgütlenme daha güçlüdür. Konjonktürel planlar dar yaklaşımlar devrimci örgütü çaresizliğin insafına bırakır. Devrimci örgütün kuvvetli planlar yapabilmesi için devrimci alan, arka cephe oluşturması gereklidir. Düşmanın saldırısı ve yoğun denetimi-tacizi altında planlar ve mücadele için hazırlıklar yürütmek oldukça zordur. En azından örgütün her biriminin çapına göre devrimci alanlar ve arka cephe oluşturulmalıdır. Devrimci mücadele planlama dahilinde her an savunmayı kurarken saldırıyı planlamayı gerektirir. Saldırıya bir kez başlandığı zaman mutlak suretle atak durum korunmalıdır. Gezi Ayaklanmasında devrim hedefine bağlı iradenin zayıflığı, planlamada eksiklikler yarattı. Hatta neredeyse birçok devrimci örgüt belli bir devrimci stratejiye (ayaklanma planı) sahip olmadığı için atak durumu koruyamadı. Ayaklanan kitlelerin

devrimci enerjisi kendi kaderine terkedilerek heba edildi. Ve sonuç olarak bu devrimci kitle eylemi oligarşinin kontrol edebileceği oranda zayıfladı. Ayaklanma örneğinden yola çıkarak saldırı ya da savunma durumunda yedek kuvvetlerin belirleyiciliğini ele almamız gerekiyor.

Devrimci savaş önde duran güçler ile başlayan-başlatılan bir süreçtir. Önde duran güçlerin çarpışması savaşın ilk muharebesidir. Ancak unutmamak gerekir ki savaşın nihai sonucunu nihai savaş yani son çarpışma belirler. Nihai çarpışmaya girebilecek gücü olan savaşı kazanacaktır. Dolayısıyla hangi taraf iyi yedeklenmişse, hangi tarafın yedek kuvvetleri daha organize, güçlü ve deneyimli ise savaşı o taraf kazanabilecektir. Sınıf savaşımı tarihi birçok zafer ve yenilginin yedek kuvvetlerin belirleyiciliğine bağlı olduğunu kanıtlamıştır.

Gezi Ayaklanması stratejik hattın gerektirdiği önemli meseleler ele alınmadığı için zayıfladı ve ciddi zararlar gördü. Devrimci öncünün kendi arasında birleşik etkili bir güç haline gelmesi gerekiyordu. Bu konuda pratikte ciddi bir adım atılmadı. Böyle bir planlama dahilinde ilerlemenin ve savunmanın planlanması gerçekleştirilemedi. Ve sonuç olarak öncü güçler düşman saldırısına karşı savunmasız kaldı ve egemenler tarafından işbirlikçi içteki unsurların hizmetiyle beraber ayaklanan kitlelerden önemli oranda ayrıştırıldılar. Buradan çıkartılması gereken bir diğer sonuç da pratik kararlı devrimci duruşun, bir diğer deyişle barikat-cephe savaşının tek başına yetersizliğidir. Mutlak suretle devrimci bir eylem kendi kavram ve söylemlerini üretmelidir ki eylemin kendisi eylemin yürütücü gücü kitlelerin zihninde somutlaşsın.

5) Özgürlük Güçleriyle Komün Güçlerini Yaratarak Devrime Yürüyoruz

Özgürlük güçleri ve Komün güçleriyle tarif edilen bütünlüklü örgütlü komünist mücadelenin ta kendisidir. Ne bir kısmı ne bir parçasıdır. Mücadelenin geline aşamasına uygun hedef ve araç diyalektiğinin bütünlüklü analizinin sonuçlarından, bunca yıllık mücadelenin kazanımlarından ve yenilgilerinden biriktirilen deneyimin bir ürünü olarak ele alınmalıdır. Başka bir deyişle yapılan ne eskinin tekrarı veya eskinin güncele “uyarlanmasıdır” ne de yeni koşullarımızın “entelektüel” yorumlanmasıdır. Özgürlük güçleri ve Komün güçleri tarihsel olarak devrimci nitel sızramamızı tarif etmektedir. Eskinin yadsınmasının yadsınması olarak tarihsel bir ilerlemeye işaret eder. Aksi takdirde ne özgürlük güçleri ne de özgürlük güçlerinin yaşam biçimi olan komün gücü sıfırdan yaratılamaz, her ikisi de bir birikimin üzerine inşa edilecektir. Bu inşa faaliyeti de evrimsel bir süreçle başarıya ulaştırılamaz. Yaratılması gereken bir devrimdir.

Özgürlük güçleri ve komün güçlerinin yaratılması faaliyeti her devrimci kadroya yeni görevler ve sorumluluklar yüklemektedir. Bu görev ve sorumlulukları pratikte yerine getirebilmek için bahsedilen içsel devrimci süreci hayata geçirilmelidir. Eski alışkanlıklarla, eski yöntem ve tarz ile yeni devrimci komünist mücadeleyi oluşturamayız, olsa olsa yerimizde sayarız. Eskiyle hesaplaşılmalı ve özgürlük güçleri komün güçlerini yaratarak devrimci mücadelenin bir üst seviyesine devrimci sızramayı hayata geçirmelidir.

Her devrimci süreç mücadele içerisinde zafer ve yenilgileri biriktirerek evrimsel bir süreç yaratır. Evrimsel süreç öznel ve nesnel şartların olgunlaştığı bir anda ya devrimci bir süreçle bir üst aşamaya sızrar ya da biriktirdiği evrimsel sürecin de gerisine düşer. Böylesi anlarda

katalizör etki önem kazanır. Komünist mücadelede katalizör etki önderlik ve tarihsel mirasın üzerine inşa edilmiş ve her an edilmeye devam edilen ritüellerdir. Önderlik siyasal, ideolojik ve pratik anlamda sürecin katalizörü olmalıdır ve olmaktadır da. Tarihsel miras ve üzerine inşa edilen ritüeller ise manevi anlamda süreci nihayete erdirme noktasında rol almalıdır. Bu iki öznel etkenin tarihsel olarak yaratılması ve yaratılanların tarihsel misyonlarını yerine getirmesi, evrimsel sürecin katalizörünün oluşturulduğu anlamına gelmektedir. Dolayısıyla evrimsel süreç devrimci nitel sıçramayı başarıyla sonuçlandırabilecek zemini yakalamış olur. Özgürlük güçleri ve komün güçlerinin komünist mücadeleyle yaşam bulması için hem tarihsel koşullar hem de katalizörler siyasal, ideolojik, örgütsel ve ötesinde pratik anlamda oluşturulmuştur. Bundan sonrası adanmış devrimci kadroların görevidir.

Bedellerle, şehitlerle örülü yenilgileri ve zaferleri içe içe yaşadığımız ve yaşatmaya çalıştığımız komünist mücadelemizin tarihsel atılım süreci başlamıştır. İşaret fişeği yakılmış, ilk kurşun atılmıştır. Her devrimci kadro kendini özgürlük güçlerinin parçası ve komün güçlerinin kurucu öznesi olarak görmeli ve sistemden kopuşunu keskinleştirmelidir. Devrim üzerimize düşeni yaptığımız oranda yakındır! Devrimin yakınlığını hissedeceğiz, her yoldaşımızın savaşını kendi savaşımız bileceğiz ve sistemle kopuşumuzu, komünist kimliği yaratma çabamızı başarıyla gerçekleştireceğiz!

DEVİRİMCİ SAVAŞIM ÇİZGİSİNİN İKİ TEMEL YÖNÜNÜN DİYALEKTİĞİ ÜZERİNE

Siyasal Örgütlenme Çalışması ve Kesintisiz Devrimci Taarruzun Birliği

En hızlı yüzebilen, yaşamı devamı ettirme konusunda en yetenekli balık su olmadan yaşayabilir mi? Her tür sert iklime dayanıklı, güçlü ağaç toprak olmadan yaşayabilir mi? İşçi sınıfı ve halkla sökülmez organik bağları olmayan bir “devrimci örgüt” gibi hiçbir canlı kaynağı olmadan varlığını sürdüremez. Kitleler arasında siyasal çalışma ve örgütlenme tam da bu devrimci faaliyetin kaynakla bağ kurma, ötesinde onunla bir olma pratiğidir. Devrimci partinin teşkil edilmesi sadece niyet, program, belli sayıda inanmışlar grubunun bir araya gelip hedefe yönelmeleri sorunu olarak ele alınamaz. Böyle bir eksik bakış açısı partiyi devrimci özne, işçi sınıfını yardımcı nesne hâline getirir ve yenilginin kapısını kaçınılmaz bir şekilde “devrimci niyetleri” olanlara açar.

Devrimci savaşımın stratejik yönden zaferini garantiye almak için denklemleri baştan doğru kurmak gerekir: komünist partisi, kitlelerin devrim yolunda öncü örgütü; proletarya, devrimin fiilî ve ideolojik öncüsü, öznesidir. Bununla birlikte ezilen tüm kesimler de proletaryanın öncülüğüne bağlı olarak devrim mücadelesinin öznelidir. Hedefin proletarya diktatörlüğü olması işçi sınıfı ile beraber devrim mücadelesine katılan ezilenleri nesne durumuna düşürmez. Tersine her ezilen kesim, kategori, cins, halk vb. kendi özgün kurtuluş mücadelelerini kapitalist düzenin yok edilmesinde gördükleri için zorunlu olarak öznelişir. Proletaryanın devrimci hareketinden etkilenirler ve tersten onu etkilerler. Dünya çapında sömürülen ve ezilenlerin büyük çoğunluğunun değişmez ve yegâne ortak noktaları işçi sınıfının üyesi olmalarıdır. Bu durum tutarlı tek kurtuluş yolunun proletarya devrimi olduğunu kuşku götürmez bir şekilde göstermektedir. Elbette bu vaziyetin sosyal sebepleri olduğu gibi (buna bağlı olarak) Marksizm’in ispat ettiği iktisadî sebepleri de vardır... Proletaryanın fiilî ve ideolojik öncülüğü meselesi, üretici güçlerin gelişmişliği, üretim ilişkileri ve tarzı konuları diyalektik bir bütünlükle el alındığında komünist partisinin öncü devrimci hareketi dışında hiçbir siyasal hareketin gerçek devrimci sonuçlar elde edemeyeceği ortaya çıkacaktır.

Komünist hareketin önemli mevzilerini (SSCB’nin, Çin Devrimi’nin, Halk Cumhuriyetlerinin, Ulusal Kurtuluş Mücadelelerinin v.b. yenilmesi gibi) kaybettiği ve hala içinde bulunduğumuz “karanlık çağ” Marksizmi ve Leninizimi mücadelecî, devrimci ruhuyla hiçbir zaman kavrayamayanların devrimci proletaryadan hızla umutlarını kesmelerinin ortamını hazırladı. Halbuki o veyahut bu şekilde devrimci ustaların çoğu karanlık çağları yıkarak işçi sınıfına ve ezilenlere kurtuluş yolunda önderlik etmişlerdi. Devrimci mücadelede yönünü şaşırmanın tekrar yönünü bulması mümkündür. Fakat yönü hiç olmayan iktidar kuyrukçularının, tapımcıların her durumlarına uyduruk bir gerekçe bulmaktan başka çareleri yoktur.

İlerlemeci, reformcu hareketler hangi şiddet düzeyinde mevcut kapitalist düzenin pratik duruşuyla karşı karşıya gelirlerse gelsinler sonuç sistem karşısında konjonktürel ilerlemeler, tekrar statükonun dayattığı yenilgi ve tutsaklık durumuna geri dönüş olmuştur. Ancak komünist hareketin zaferlerinin yarattığı ortamlarla tarihte ilerlemeci ve reformcu hareketler var olabilmıştır ve reformist hareketler çoğu zaman sistem tarafından devrimci proletaryaya karşı

kullanılmıştır. Hemen tespit edebiliriz ki reformizm devrimci proletaryanın küçümsenmemesi gereken ve sinsî düşmanlarından biridir.

Bu sinsî düşmanla mücadele temel olarak işçi sınıfı ve ezilenler arasında örgütlenme çalışmalarında cereyan eder. Bu mücadele alanının önemini kavramayan “devrimci niyetlilerin” gerçek bir devrimci konum kazanabilmeleri mümkün değildir. Devrimin objektif koşulları geliştiğinde reformistler neredeyse komünist partisinin sistemle beraber baş düşmanı hâline gelir. Reformizmin amacı kitlelerin devrimci enerjisini sisteme tekrar kanalize etmektir. İşçi sınıfının ve ezilenlerin düzenin kontrolünden çıkmaması için burjuva kültürün her tür gerici argümanını kullanırlar. Bu noktada reformistler tarafından kullanılması söz konusu olan sadece burjuva kültürü değil sınıflı toplumlara ait olan her türlü gericiliktir. Gericiliğin tarzı devrimci proletaryanın mücadelesini bölmeyi, yozlaştırmayı ve amaçsızlaştırmayı hedefler. Böyle dönemlerde proletaryanın ve ezilenlerin kendinde bulunan komünal öz ile sınıflı toplumların dayattığı kültürel hegemonyanın çatışması yoğunlaşır. Komünal öz ile sınıflı toplumlar kültürünün (burjuva kültürünün hegemonyasının) çatışması kendi kaderine terk edilemez. Bu muharebe devrimci savaşımın kaderini etkileyecek en önemli mevzilerden birinin kazanılmasına ya da kaybedilmesine sebep olacaktır. Kitle içinde siyasal örgütlenme çalışması kendiliğindencilige, tesadüflere bırakılmaması gereken temel bir faaliyet alanı olarak ele alınmalıdır.

Kitle içinde örgütlenme çalışması hedefleri net bir şekilde belirlenmiş planlar dâhilinde yapılmalı ve bu planlar toplumsal gelişmelere göre gerektiğinde revize edilebilecek esnekliğe sahip olmalıdır. Komünist partisinin kitle örgütlenmesinde temel hedefleri proletaryanın devrimci bilinçle donanması ve devrim amacıyla harekete geçirilmesidir. Bu nedenle kitle içinde parti çalışmasının her biçimi ve özel hedefi devrimci proletaryanın örgütlenmesine hizmet etmelidir. Böyle bir stratejinin benimsenmesi örgütlenmede özel hedeflerin stratejik hedefe (proletarya devrimine) uygun seçilmesini gerektirir. Halkın her somut sorunu doğasında proletaryanın da gündelik sorunudur. Zamlar, paralı eğitim, paralı sağlık hizmetleri, kadınların ezilmesi-sömürülmesi, etnik-dini ayrımcılık, sömürgecilik, emperyalist tahakküm vb. proletaryanın daha çok sömürülmesini sağlayan ve burjuvaziyi güçlendiren unsurlardır. Her bir baskı ve sömürü unsuru bir diğerini uygulama yolunda burjuvazinin elini güçlendirir. Bunların parçalar hâlinde ele alınması mücadeleyi böler ve devrimci proletaryayı zayıflatır.

Bu nedenle işçi sınıfı ve ezilenlerin her somut sorununu bütünlüklü bir şekilde devrim hedefine bağlayan bir kitle faaliyetini gerçekleştirmek gerekir. Devrim hedefini örgütlenme çalışmasında somutlamadan gerçekleştiren kitle faaliyeti gündelik sorunlarda (lokal sorunlarda) takılır, hedefsiz bir kısır döngüye girer ve ekonomizm bataklığına saplanır.

Ekonomizmi reformizmin kaçınılmaz bir yönü olarak ele almak gerekiyor. Ekonomistler proletarya partisinin öncü rol oynamasına karşıdır. Partiyi proletarya ve halk hareketi karşısında pasif bir seyirci ve analizci olarak konumlandırmaya çalışırlar. Bu yaklaşım proletaryayı burjuvazinin insafına bırakmaktan başka bir şey değildir. Ekonomistlerin siyasal hedefleri proletaryanın daha iyi ücret alması, daha iyi çalışma koşullarına sahip olması ve sosyal haklar edinmesiyle sınırlıdır. Ekonomizm perspektifinin ve pratiğinin doğal sonucu olarak yasal mücadeleyi, burjuva parlamentarizmini, sivil toplumcu- protestocu tarzı,

kendiliğindenciliği kutsar. Ekonomist-reformist hareketin devrimci mücadeleyi yürütebilecek güçlü, iyi örgütlenmiş, son derece disiplinli bir partiye ihtiyacı olmadığı ortadadır. Tersine tüm güçlerini böyle bir partinin örgütlenmemesi için harcamaktadır. Devrim mücadelesini siyasal örgütlenme açısından iki temel döneme ayırmak gerekir: henüz komünist partisinin inşa edilmediği birinci dönem ve komünist partisinin inşasının temel olarak tamamlandığı ve topyekûn devrimci savaşı yürüttüğü ikinci dönem. Günümüzde memleketimizde bazı devrimci örgüt nüveleri varsa da komünist partisinin inşa sürecinde olduğu birinci aşamada olduğumuzu tespit etmek gerekiyor. Lenin içinde bulunduğumuz dönemin devrimci görevini şöyle ifade etmişti:

“Bütün güçleri birleştirebilecek ve harekete fiiliyatta rehberlik edebilecek bir devrimci örgüt için çağrıda bulunmaktır. Bu örgüt, lafta değil fiiliyatta her protesto hareketini ve her patlayışı her zaman desteklemeye hazır ve bunu, tayin edici mücadele için uygun savaş kuvvetlerinin inşasında ve sağlamaştırılmasında kullanacak bir örgüt olmalıdır.” (Lenin, Nereden Başlamalı)

Gezi Ayaklanmasında kitleleri kolayca burjuva devletin insafına terk edip kaçan ve ayaklanmanın üzerinden bir müddet zaman geçip kendilerini güvende hissedince “birleşebilme kabiliyetini” gösteren “Hazirancıların” faydacı yaklaşımlarının tersine, devrimci durumlarda güçleri birleştirmek, kitle hareketlerini devrimci örgütü güçlendirmek için değerlendirmek ve proletarya devrimine doğru kararlı bir biçimde ilerlemek gereklidir. Diğer taraftan kendini, kendi kendine öncü ilan eden “devrimci niyetlilerin” çaplarının yetersizliğini; tali kalıplarının, inisiyatif alamayışlarının nedenlerini irdelemeleri ve derhal bütün güçlerini gerçek bir komünist parti teşkil etmek için seferber etmeleri gerekir. Yoksa aynaya bakıp “dünya komünist hareketinin” en güzide üyesi olduğunu anlat dur, neye yarar?! Bu yararsız tarzla bir grup sadece kendini konsolide edebilir. Devrim hedefine bağlı olmaksızın kendini konsolide etme eylemi örgütlenmeyi ve üyelerini gerçeklikten koparır ve özellikle kendi edimleriyle ilgili abartık bir hikayeciliğe sevk eder. Her ne kadar literatürlerinde bolca “Marksist-Leninist-Komünist” kavramlarını bolca kullanıyorlarsa da bunların da Gezi ayaklanması konusunda “Birleşik Hazirancılardan” temelde farkları yoktur. Ayaklanmayı kendi kaderine terk etmişlerdir. Bu durumlarını da kitle çizgisi vb. gibi yaklaşımlarla kamufle etmeye çalışmaları ise daha vahim bir durumdur. Siyasal hareketler birbirlerini ya da halk siyasal hareketleri eylem ve söylemlerinin uyuşup uyuşmadığına göre de değerlendirir. Devrimci kendini böyle değerlendirirse -özeleştirel açıdan- mutlaka devrimci sonuçlar elde edecektir. Gezi ayaklanmasını ortaya çıkarttığı dersler ışığında aşağıdaki maddeleri dikkate almamız uygun olacaktır:

a)Parti öncülük edebilecek düzeyde hazır değilse kitlenin sistem karşıtı hareketi devrimci yönde ilerletilemez.

b)Devrimci öncülük ideolojik, pratik ve moral açıdan yeterli oranda güçle yapılabilir. Topyekûn ayaklanma durumlarında o veyahut bu şekilde öncülük edebilecek yeterli devrimci gücün örgütlenmesi için çalışılmalıdır.

c)Hiçbir düzen içi örgüt ayaklanmaya devrimci yönde önderlik edemez. Ayaklanmanın kendisi düzen dışı bir eylemdir.

d)Kitle kuyrukçuluğunun, popülizmin sonu kendiliğindencilige ve zorunlu olarak düzenin isyanı kontrol etmesine hizmettir.

e)Kitle içinde devrimci örgütlenme çalışması mutlaka süregiden (bu durumda ayaklanma şeklinde) devrimci savaşıma tabi olmalıdır. Devrimci savaşımın öncülüğünü her açıdan yapmaya çalışmayarak pragmatik bir şekilde kendi niceliğini kitle içinde pasifist bir şekilde arttırmaya çalışanların doğal olarak uğradıkları zarar ortadadır. Bu üslup CHP tarzının tam bir karikatürüdür.

Bütün gücümüzle devrimci durumlara hazırlık; durmaksızın yığınlar arasında örgütlenme, kadroların yetkinleştirilmesi, komitelerin örgütlenmesi, devrimci güçlerin birleştirilmesi, bir üst düzeyde teşkilatlandırılması; sürekli burjuvazinin yıldırılması-yıpratılması, örgütlenme-ayaklanma-tekrar örgütlenme ve ileri devrimci mevzilerin kazanılması temel hareket tarzımız olmalıdır. Bu belirlemeye bağlı olarak ayaklanmalar, lokal isyanlar ve kitlelerin fiilî harekete geçtiği durumlar devrimci örgütün gücünü kitle çalışması içinde seferber etmesini gerektirir. Böyle gelişmelerin olmadığı zamanlarda örgüt güçlerinin kolay aktarılabilceği, hareket edebileceği özel örgütlenme hedefleri belirlenmelidir.

Özel örgütlenme hedefinin seçiminde kitlelerle kolay bağ kurulabilecek alanlara yönelmelidir. Kitlelerle kolay bağ kurulması uygun yöntemlerle devrimci hedefler doğrultusunda işçi sınıfının ve ezilenlerin harekete geçebilmesinin ortamını sağlar. Kitlelerin hareketli hâli komünist partisinin iradî müdahaleleriyle örgütlenmeye yüksek hız kazandırır. Kitle içinde örgütlenme faaliyetinde bu aşama yağmurun sağanak bir şekilde yağmasına benzer. Toprak ekiliyse yağmur devrimci filizlerin büyümesini sağlayacaktır. Toprağın ekili olması komünist partisinin stratejik hazırlığıdır. Bu stratejik hazırlık verim almak için ön koşuldur fakat yetersizdir. Yağmurun sel şeklinde tarlaları basıp ürüne zarar vermesini önlemek gerekir. Bu tehlikeye karşı yoğun yağmur yağışı ön görülerek toprak, tohum ve yağmuru en verimli tarzda birleştirebilecek taktik yeterliliğe sahip olmak gerekir. Bununla birlikte komünist partisi örgütlenme amacıyla her özel hedefi ele aldığı anda düşmanın zayıf olduğu (yorgun, moralsiz vb.) anı kollamalı ve mutlaka her durum karşısında kullanılabilir halde bir arka cepheyi oluşturmalıdır.

Özel örgütlenme hedefleri yukarıda oluşturduğumuz perspektifin süzgecinden geçirilip seçildikten sonra örgütlenme hedefine dönük faaliyetin siyasal perspektifinin oluşturulması gerekir. Öncelikte seçilen alan/sektörle ilgili egemenlerin amaçları analiz ve teşhir edilmelidir. Yoğunlaştırılmış propaganda çalışması olarak yapılan teşhir faaliyetiyle halkın konuyla ilgili mağduriyetleri hakkında bilinçlenmesi sağlanmalıdır. Mağduriyetin teşhirinin kabaca sadece proletaryaya ya da “saldırının” doğrudan mağduru olan herhangi bir ezilenler kategorisine dönük olarak yapılması önemli bir eksikliklerdir. Doğrudan ya da dolaylı (az ya da çok) burjuvazinin topluma saldırı icraatlarından etkilenen her kesim konuyla ilgili bilinçlendirilmeye çalışılmalıdır. Bu tarz faaliyetin amacı egemenlerin karşısına sistemin mağdurlarından oluşan bir cepheyi dikmektir. Burjuvazi proletaryayı çeşitli yöntemlerle kendi içinde bile bölmeye çalışırken, devrimci proletaryanın görevi kendi mücadele birliğini sağlamanın yanında tüm ezilenlerle beraber lokal ya da genel devrim cephelerini

oluşturmaktır. Konuyu irdelemek amacıyla emperyalist-kapitalist düzenin saldırısı altında olan Kaz Dağları bölgesini ele alalım:

Kaz Dağlarında uluslararası tekellerin ve işbirlikçilerin sürdürdüğü madencilik faaliyetleri sadece bir çevre sorunu değildir. Balıkesir-Çanakkale bölgesinde sürdürülen bu madencilik faaliyeti kullanılan yöntemlerle yüksek kâr hedeflenerek doğal çevreye ciddi zararlar vermektedir. Ayrıca yeraltı kaynakları bölge halkının hakları gasp edilerek yarı-sömürge devlet tarafından emperyalist güçlere peşkeş çekilmiştir. Kapitalist devlet bölge halkının üretim aracı olan toprağı, suları kirleterek ve ormanları katlederek halka kapitalist sömürüye bağlılığı ve işsizliği dayatmaktadır. Bu sömürü faaliyetlerini kabul ettirmek için egemen sınıfların halka sunduğu tek şey işletmeye açılan madenlerde işçi olarak çalışma olanağıdır. Bazı taşeron firmalar tarafından kamufle edilen esasında uluslararası maden şirketlerinin işlettiği maden ocaklarında “sunulan” çalışma olanağının ne kadar süreceğı ve emek-gücünün karşılığının nasıl ücretlendirileceğı belli değildir. Maden şirketleri faaliyetleri halk tarafından “kabul görünceye” kadar ücretleri bir oranda yüksek tutmuş, daha sonra bu göstermelik (özendirici) yüksek ücretler yüze sürülen makyaj gibi silinip gitmiştir. Birçok yoksul köylü üretim araçlarının ellerinden alınması sonucunda işsizler ordusuna katılmıştır. Genel olarak memleket bölgenin kendi tarımsal üretiminin yok edilmesinden dolayı emperyalizme daha çok bağımlı hâle gelmiştir. Tüm bu işbirlikçi politikalar aynı hızla devam ettirilirse nasıl bugün Türkiye buğday ithal etmek zorunda kaldıysa yakın bir zamanda zeytin de ithal etmek zorunda kalacaktır...

Ayrıntıya girmeden aktarmaya çalıştığımız bu tablo bile Kaz Dağlarındaki uluslararası tekellerin maden faaliyetlerinin doğanın tahrip edilmesine, işsizler ordusuyla işçi sınıfına karşı saldırıya, yoksul köylülüğün sınırlı geçim araçlarına el konulmasına ve emperyalizme bağımlılığın artırılmasına hizmet ettiğini göstermektedir. Tekellerin madencilik faaliyetleri sonucunda oluşan mağduriyetlerin ortak noktası, çevre konusunda duyarlı olanları, işçi sınıfını, yoksul köylülüğü, anti-emperyalistleri sistem karşısında bir cephede birleştirmek için uygun bir zemindir.

Düzenin bu saldırısı karşısında mücadeleyi küçük burjuva köylü üretimine geri dönüşle sınırlandırmak yenilginin baştan kabul edilmesinden başka bir şey değildir. Kapitalizm karşısında daha geri bir iktisadî bir form olan köylü üretimi tutunamayacak ve bir vadede zorunlu olarak sisteme teslim olacaktır. Bununla birlikte mücadele proletaryanın daha yüksek ücret almasıyla ve daha iyi çalışma koşullarını elde etmesiyle sınırlandırılmaz. Devrimci proletarya ekonomistlerden bin kat daha fazla proletaryanın ekonomik ve demokratik hakları için gündelik mücadeleyi sürdürmelidir. Fakat bu gündelik faaliyeti sistemi teşhir etme, proletaryanın devrimci örgütlülüğünü güçlendirme ve proletaryanın devrimci potansiyelini harekete geçirme amaçlarına dönük olarak yürütür. Devrim hedefine bağlanmayan, ekonomik-demokratik haklarla sınırlı kalan siyasal çalışma kapitalist sistemi kendini yeniden-üretmesinden başka bir sonuca hizmet etmez.

Halkın çevre konusundaki duyarlılığı komünal özünden kaynaklı yaşam alanlarına bağlılıktan, özdeşlikten ileri gelmektedir. Kapitalist sisteme bağlı kalarak çevreyi, kendisinin bir parçası olduğu doğayı koruyan bu komünal özü yaşatmak mümkün değildir. Doğal yaşam ile

kapitalist sistem arasındaki uzlaşmaz çelişki bilince çıkartılmadan tutarlı bir şekilde doğal yaşamın korunması mümkün değildir. Doğal çevreyi korumak insanın zorunlu olarak sürdürmesi gereken bir meşru müdafaa örgütlenmesi ve pratiğidir. Doğayı korumak için harekete geçen meşru müdafaa durumu ulusal ve uluslararası düzeyde kapitalizme karşı bir mücadele potansiyelini barındırır.

Uluslararası tekellerin Kaz Dağlarındaki madencilik pratikleri emperyalizmin sadece dışsal değil aynı zamanda içsel bir olgu olduğunu kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde göstermiştir. Reformistler TC'nin kadim devlet partisinin ideolojik yörüngesinde emperyalizmin dışsal bir olgu olarak ele alınmasını da karikatürize ederek salt yabancılara karşı tepkiyi ulusalcılığa ve şovenizme kayan dar bir kalıba sıkıştırılmıştır. Bu ham kafalılık halkın sömürgeciliğe karşı doğal tepkisini bile zayıflatacak düzeyde tutarsızdır. Bugün “anti-emperyalist duruşunu” AKP politikaları karşısında CHP muhalefetine (politikasızlığına) bağlayanlar “eski bağımlılığı” “yeni bağımlılığa” tercih etmekten başka bir şey yapmamaktadır. Mahir Çayan içsel bir olgu olarak emperyalizmi şöyle nitelendirmişti:

“Bizim gibi ülkelerde oligarşik dikta ise, sadece finans-kapitalin damgasını taşımamaktadır. Çünkü ülkedeki kapitalizm kendi iç dinamiğiyle değil yukarıdan aşağıya geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tekelci burjuvazi, daha baştan, çekirdek hâlindeyken emperyalizmle bütünleşerek geliştirilmiştir. (Emperyalizm içsel bir olgu durumuna geldiği için bu oligarşinin içindedir.)” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Oligarşik Dikta, sf. 214)

Mahir Çayan devamında tekelci burjuvazinin her ne kadar emperyalizmin esas dayanağı olduğunu belirtiyorsa da tekelci burjuvazinin yeterli yetkinlikte olmadığından dolayı iktidarı büyük toprak sahipleri ve feodal kalıntılarla paylaştığını belirtiyordu. Günümüzde bu tablo değişmiştir. Karşı karşıya olunan emperyalizme bağımlı oligarşik diktatörlüğü oluşturan tekelci burjuvazidir. Kapitalizmin gelişmesiyle oligarşik bileşim tekleşmiş ve daha çok merkezîleşmiştir. Bu duruma ters orantılı olarak daha fazla işbirlikçi bir nitelik kazanmıştır. (SSCB'nin dağılışı da işbirlikçi yönün artmasında önemli bir faktördür.) 71 Direnişi temelde emperyalizmi doğru tahlil ettiği için anti-emperyalist tavrı ve eylemi tutarlıydı. Devrimci proletaryanın etkinleşmesinin önünü açmak konusunda '71 Direnişinin katkısı kendiliğindenci, konjonktürel bir sürecin ürünü değil iradî devrimci duruşun sonucudur. Günümüzde reformistler Deniz'ler, İbo'lar ve Mahir'lerle sembolleşen '71 Direnişini devrimci içeriğinden ve pratiğinden soyutlayarak sadece bir nostalji unsuru olarak ele almaktadır. Bu yaklaşım bir mirasyedinin aşağılık davranışından başka bir şey değildir. Oligarşiyle topyekûn savaşmak ve aynı zamanda taarruzun yönünü bağımlı-kapitalist ilişkilere çevirmek devrimci mücadelenin stratejik bütünlüğünü sağlamak açısından önemlidir. Nostaljik olarak ya da lafta değil gerçek devrimci duruşla pratikte anti-emperyalist olmak için her fırsatta ve özel olarak hedef alarak emperyalizmin fiilî ve ideolojik hegemonyasına düzenli saldırmak gerekir. Sistem içi “anti-emperyalist” muhalefet ve protestoculuk tersine emperyalizmi ve oligarşiyi güçlendirir.

Bununla birlikte devrimci proletarya halka sistem içi hiçbir iyileştirme için sonal olarak öncülük etmez. Sistem içi mücadeleyi kutsamak proletaryanın devrimci niteliğini yok eder ve eski zindanına dönmesine ve kilidi de kendi eliyle kapatmasına yol açar. Tersine devrimci

proletaryanın örgütlenme faaliyeti emperyalist-kapitalist düzeni yok etmek için her açıdan daha güçlü bir devrimci örgütün teşkil edilmesidir. Örgütlenme konusunda bu stratejik yaklaşım en ufak bir mevzinin bile kazanılmasını ve kazanılanın korunmasını gerektirir.

Siyasal çalışmanın odaklandığı özel hedeflere ulaşabilmek için devrimci yöntem ayrıntılarına kavuşturulmalıdır. Örgütlenme faaliyetinde devrimci yöntem ancak kazanılması planlanan mevziye ulaşmak için belirlenen araçların irdelenmesiyle şekillendirilebilir. Her özel durumda burjuvazinin yasal, fiilî vb. saldırılarının durdurulması öncelikli amaç olmalıdır. Bu kapsamda yerel bir hedef söz konusuysa devrimci hegemonya faaliyeti o noktaya odaklanmalıdır. Devrimci hegemonya burjuva iktidar gücüne karşı savaşılarak Özgürlük Gücünü hâkim kılarak kazanılabilir. Etkinliğin artırılmasına bağlı olarak kadro sayısı ve niteliğinin de özelleştirilmiş bir planla artırılması hedeflenmelidir. Taktik faaliyet mutlaka stratejik planın organik bir parçası olarak yürütülmelidir. Stratejik devrim planına hizmet edecek kalıcı bir arka cephenin örgütlenmesi, mevcut bir arka cephe varsa kuvvetlendirilmesi amaçlanmalıdır.

Görüldüğü gibi kitle içerisinde örgütlenme ve parti çalışması başlı başına bir eylemdir. Eylem kavramı özelleşmiş hedefe yönelik bütünlük arz eden hareketlerin ana plan dâhilinde pratiğe geçmesiyle muhtevasını kazanır. Somut bir eylem planı yapabilmek için öncelikle egemen güçlerin, düşmanın güçlü-zayıf yönlerinin, alışkanlıklarının, imkânlarının vb. kapsamlı bir analizini yapmak gerekir. Bununla birlikte bölge halkının kültürel, ekonomik, siyasal açıdan irdelenmesi zorunludur. Maddî çevresel şartların bilinmesi de eylemin başarıya ulaşmasını kolaylaştıracaktır (iklim koşullarının kitlelerin tepkilerini ve hareketlerini etkileyebileceği gibi). Örgütlenmeye dönük çalışma tarzı bölgenin ve bölge halkının, düşmanın analizine göre şekillendirilmelidir böylece özel hedefe dönük devrimci çalışma tarzı muhtemel değişebilecek şartlar karşısında taktik esnekliğe sahip olabilir. Manevra kabiliyeti devrimci bir savaş örgütünün mutlaka sahip olması gereken genel bir özelliktir; çünkü ne kitleler ne de düşman sabit, değişmez kalmaz ve doğrusal hareket etmez. Her ne kadar toplumsal yapı bir tür statükoya uygun olarak gidişatını sürdürse de mevcut toplumsal antagonizma a tipik durumlara ve kaosa neden olabilir. Bu nedenle toplumsal mücadeleler sürekli yeni sürpriz gelişmelere gebe dir.

Konu böyle ele alınınca devrimci savaşında yedek planların proletarya partisi için öneminin altını çizmek gerekir. Asli ya da yedek planlar sürekli kitlelerin örgütlenme eylemine dahil edilmesini amaçlamalıdır. Örgütlenme planında kitleyi edilgen bir şekilde konumlandırmak, devrimci proletaryanın nefes borusunu kesmekten başka bir şey değildir. Kitlelerin kendi örgütlenmelerinin öznesi hâline gelebilmelerinin yolu taktik amaçlarla genel stratejinin birleştirilerek devrim hedefinin bilinçlerde netleştirilmesiyle mümkündür. Devrim hedefinin bilinçlerde netleştirilmesi planın ayrıntılarına kavuşturularak uygulanmasıyla gerçekleştirilebilir. Siyasal örgütlenme planının ayrıntılandırılmasında aşağıdaki maddelerin dikkate alınması faydalı olacaktır:

1- Uygulanacak planın zamanlaması yapılır. Zamanı daha iyi kullanan taraf her daim rakibinden bir adım önde olacaktır.

- 2- Propaganda ve ajitasyon yöntemleri belirlenmeli, araçları örgütlenmeli ve ideolojik materyalleri hazırlanmalıdır. Süreci yakalayabilmek için ihtimal dahilindeki her duruma karşı bu faaliyetin hazırlığı önceden yapılmalıdır.
- 3- Yedek güçler de ayrıntılı bir şekilde planlanmalıdır.
- 4- Sevk idare, değerlendirme ve raporlama düzeneği oluşturulmalıdır.
- 5- Yedek planlar ayrıntılarına kavuşturulmalıdır.
- 6- Örgütlenmenin önündeki engellere kararlı ve disiplinli bir şekilde yönelmelidir.
- 7- Faaliyetin korunması ve kamuflej üzerinde özel olarak durulmalıdır.
- 8- Kitlesele etkinlikler (toplantı, seminer, sunum, konser, festival vb.) süreklilik, tamamlayıcılık ve bütünlük içinde örgütlenmelidir.
- 9- Kitlelerle kolay ve verimli bağ kurma ‘aracı’ olarak sanatsal faaliyetler düzenli bir şekilde yürütülmelidir.
- 10- Spor etkinlikleri kolektif ruhu oluşturmak, iletişimi derinleştirmek için örgütlenmelidir.
- 11- Çalışmanın tüm aşamaları ve deneyimleri arşivlenmelidir.
- 12- Partinin bütününe çalışmanın atmosferi aktarılmalıdır. Lokal çalışma yürüten aktivistler örgütün bütünüün gücünü faaliyet esnasında yanlarında hissedebilmelidir. Örgütün bütünü de lokal çalışmanın yarattığı gücü hissedebilmelidir.

Çoğunlukla devrimci örgütün gizli komiteci çalışmasıyla en geniş kitleler arasındaki örgütlenme çalışması iç içe devam eder. Bu çalışmaların genellikle iç içe devam etme zorunluluğuyla birbirlerine karışmaları aynı şey değıldir. Devrimci örgütün komitesinin iki temel görevi vardır: işçi sınıfı ve ezilenleri devrim yolunda örgütlemek ve devrimci mücadeleyi yönetmek... Bahsettiğimiz temel görevler mümkün olan en çok devrimci komitenin teşkil edilmesini ve kitlelerin bilinçlendirilmesini, örgütlenmesini gerçekleştirmeye yöneliktir. Lenin işçiler arasında siyasi çalışmanın yöntemini tarif ettikten sonra örgütlenme hakkında şöyle yazmıştır:

“Aynı tarzda bir örgütlenme, aynı tipten komite kolları ya da kuruluşları, harekete hizmet eden çeşitli grupların hepsine uygulanmalıdır. Örneğın, yüksek ve orta derecedeki okullardaki öğrenci gruplarına; devlet memurları arasındaki taraftar gruplarına; ulaştırma, basım ve pasaport gruplarına gizli toplantı yerleri düzenleyen gruplara; hafiyelerin izini sürerek onları tespit etmekle görevli gruplara; askerler arasındaki gruplara vb. uygulanmalıdır. Gizli bir örgütün bütün sanatı, mümkün olan herşeyden yararlanmakta, ‘herkese yapacak bir iş vermekte’ ve aynı zamanda bütün hareketin önderliğini, sırf bir takım yetkilere dayanarak değil, otoriteye, canlılığa, daha fazla tecrübeye, daha çok yönlülüğe ve daha fazla yeteneğe sahip olarak elinde tutmakta yatar.” (Lenin, Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimiz Üzerine Mektup, 1902)

Yukarıdaki yaklaşım proletarya partisinin örgütlenme yönteminin zeminini sunmaktadır. Öncünün konumu örgütlenme yönteminin zemini üzerinde Komün Gücü olarak biçimlenen yaşamla, Özgürlük Gücü olarak hareket-mücadele tarzıyla, ancak proletaryanın öncülüğünde inşa edilecek güvenle ve sürekli devrimci gelişme faaliyetiyle belirlenebilir. Komün Gücü safların kesintisiz bir şekilde mücadele için hazırlanması ve düzenlenmesi için gereken ortamı sunar. Yedek kuvvetlerin örgütlenebilmesi için gereken konumlanma alanları ancak Komün Gücüyle örgütlenebilir. Bununla birlikte genel planın ve taktik hamlelerin korunaklı ortamlarda belirlenmesi ve sınanabilmesi için imkânlar oluşturur. Devrimci savaşım için ihtiyaç olan moral Komün Gücünün sunduğu devrimci yaşamla güçlendirilir ve yaratılır. Devrim hedefinin öncüler örgütünden kitle örgütlerine kadar sürekli netleştirilmesi hem yaşamsal (Komün Gücüne ait) hem de pratik (Özgürlük Gücüne ait) bütünlüklü bir faaliyettir.

Özgürlük Gücü hareket hâlindeyken toplumun, düşmanın, çevresel koşulların sürekli analizini yaparak değişimin diyalektiğini çözmeye yönelir. Değişimin diyalektiğini ancak devrim savaşçıları çözebilir; çünkü değişime temas etmeden, onun pratik sürecinin öznesi olmadan onu kavramak mümkün değildir. Bu öncü konumlanışın da birbirine kopmaz bir biçimde bağlı teorik ve pratik olmak üzere iki yönü vardır.

Özgürlük Gücü düşman karşısında edilgen bir nesne olamaz, tersine sürekli kapitalist devletin korkusu, onun sonunu hazırlayan vurucu bir öznedir. Özgürlük Gücünün devrimci savaşımı somut pratik içerisinde ortaya çıkmış yöneme yönelik ilkeler ışığında yaşam bulur. Devrimci savaşım yönteminin bu temel ilkeleri aynı zamanda savaşımımızın niteliğini reformist-pasifist sağ sapmalardan ve sol sapmalardan ayıran kalın çizgiyi oluşturur.

Devrimci savaşımın yönteminde öncelik daha önce de değindiğimiz gibi hedefin netleştirilmesi ve değişimin diyalektiğinin kavranmasıdır. Hedefin netleştirilmesi süreklilik arz eden bir süreçtir. Değişimin diyalektiğinin kavranması, hedefin mücadelenin her aşamasında yeniden netleştirilmesini, değişen koşulların mücadele içerisinde kavranarak, yeni koşullara yönelik yeni netleşmelerin oluşturulmasını sağlar. Özgürlük Gücü savaşım içerisinde düşman merkezini hedef alır, kendi devrimci merkezini düşman merkezinin konumlanışına göre oluşturur, eylem hattını düşman merkezinin ve hazırlıklarının analizine göre şekillendirir. Bununla birlikte düşman da kendi merkezini gizlemeye, bir sis perdesi ardında saklamaya çalışır, devrimci mücadelenin önüne sanal hedefler atarak, esas merkezi güvence altına almaya çalışır. Düşmanın merkezini gizleme faaliyetinde sanal hedefler yaratma devrimci safların yanlış hedeflere yönlendirilmesinde önemli bir yer tutar. Özellikle Türkiye devrimci hareketinin sağ ve sol sapmalarının tarihi bir anlamda düşmanın önlerine attıkları sanal hedeflerle uğraşıp durmaktan düşman merkezini hedef alamamanın tarihi gibidir. Düşman merkezini hedef alamayan bir mücadele, objektif olarak düzenin devamlılığına hizmet eder. Özgürlük Gücünün devrimci savaşım yöntemi, düşmanın yarattığı sanal hedefler arasından gerçek düşman merkezinin saptanmasıyla yaşam bulur.

Nihai amaca doğru ilerleyebilmek için, düşman saflara yönelik bu analizler yeterli değildir. Savaşımın somut pratiğe dökülebilmesi için devrimci safların mücadele için hazırlanması gerekir. Parti bir reaksiyonu başlatma özelliğine sahip bir ateşleyicidir, onun niteliği eyleminin pratik sonuçları açısından onu çevreleyen kütlenin niteliğini belirler ve alınacak

sonuç ikisi arasındaki organik ilişkiyle doğrudan bağlantılıdır. Mücadele için hazırlanmamış saflar geniş kitleleri harekete geçiremez. Mao bu durumu şöyle açıklıyor:

“Halkın inanması ya da inanmaması, kadroların inanıp inanmamasına sıkı sıkıya bağlıdır ve bu yüzden ilk ve en önemli görev kadroları inandırmaktır (...) Harekât, bir bütün olarak, elden geldiği kadar ayrıntılı bir planlamadan ve hareketin önceden hazırlanmasından sonra yapılır.” (Mao Zedung, Askeri Yazılar)

Mücadelenin zaferle sonuçlanması işçi sınıfı öncülüğünde ezilenlerin harekete geçirilmesine, bu durum ise devrimci safların hazırlanmasına bağlıdır. Saflar gelişebilecek her duruma karşı en sıkı şekilde, en yüksek disiplinle hazırlanmalı; hareket mücadele içinde özneleşen kadroların inancının yarattığı güce dayanarak örgütlenmelidir. Saflarımızda mücadele için yapılan bu hazırlığın temel unsurlarından biri moraldir. Moral unsuru aynı zamanda düşmanla aramızdaki savaşımın mevzilerinden birisidir. Özgürlük Gücü bir yandan düşman safların moralini hedef alırken diğer yandan devrimci saflarda morali örgütler. Aynı şekilde düşmanın da saldırdığı temel noktalardan birisi moraldir. Düşman zor ve ideolojik aygıtları ile devrimci safların moralini hedef alır; kendisini yenilmez, devrimci savaşımı ise olanaksızlık peşindeki serüvencilerin işi olarak gösterir. Devrimci saflarda düşmanın bu saldırısının karşılığı pasifist-reformist sağ sapma olarak ortaya çıkar. Özgürlük Gücü devrimci savaşımında düşmanın bu moral saldırılarını boşa çıkararak devrimci saflarda morali inşa eder. Mahir Çayan'ın özetlediği gibi: “Devrim yolu engebeli, dolambaçlı ve sarptır”. Devrimci mücadele güçlüklerle doludur.

“Ama güçlük, olanaksızlık demek değildir. Önemli olan şey, seçilen yolun doğru bir yol olduğuna inanmaktır, bu inanç mucizeler yaratabilen devrimci enerjiyi ve devrimci coşkuyu yüz kat arttırır“ (Lenin, İki Taktik)

Devrimci savaşım yönteminin bu en genel hatları savaşımın detaylandırılması ile somut koşullara uyarlanır. Özgürlük Gücü bu genel hat üzerinden yedek kuvvetlerini oluşturur, ihtiyati kuvvetler aracılığıyla düşmanı yıpratır. Bununla birlikte düşmanın her tür sızma çalışmasına karşı koyar ve düşmanı yanıltma faaliyetlerini örgütler. Düşmanla aramızdaki savaşım, esas güçler arasında yaşanan bir savaşım olmakla birlikte, sonucu belirleyecek olan yedek ve ihtiyati kuvvetlerin örgütlenmesidir. Denilebilir ki, yedek kuvvetleri ve ihtiyati kuvvetleri kendi stratejik hattında örgütleyebilen zaferi kazanır. Özgürlük Gücü için devrimci savaşımında yedek güçlerin örgütlenmesi elzemdir. Yaşamın diyalektiği esas olarak yedek planlar ve yedek güçlerle hayat bulur. Özgürlük Gücü savaşımını yedek planlar ve yedek kuvvetler üzerinden detaylandırır, hayata geçirir.

Yedek kuvvetlerin yanı sıra, ihtiyati kuvvetlerin örgütlenmesi ve ihtiyati kuvvetler aracılığıyla düşmanın yıpratılması devrimci savaşımın önemli bir noktasıdır. İhtiyati kuvvetlerin örgütlenmesinde esas dayanak Özgürlük Gücünün devrimci hegemonyasıdır. Ancak bu hegemonya aracılığıyla ihtiyati kuvvetler harekete geçirilebilir, Özgürlük Gücünün stratejik hattı doğrultusunda düşmana karşı yıpratma faaliyetine sokulabilir. Bu ihtiyati kuvvetler aracılığıyla Özgürlük Gücü kendi hareket alanını oluşturur, taktik esnekliklerini planlar.

Benzer bir şekilde, düşman safları da kendi yedek ve ihtiyati kuvvetlerini örgütler. Devrimci savaşım içerisinde Özgürlük Gücü, düşmanın esas kuvvetlerinin yanı sıra, yedek kuvvetlerini de hedef alır. Düşmanın yedek kuvvetlerinin hedef alınması karşı düşman saflarda moral çöküntü ve panik hali yaratır. Düşman saflarındaki moral çöküntü ve panik hali, zaferin üzerinde yükseleceği temelin esas unsurları arasındadır.

Tüm bunlarla birlikte, Özgürlük Gücü savaşımını kâğıt üzerinde hazırlanmış soyut planlamalara dayandırarak inşa edemez. Plan ne kadar çok sınılanmış deneyim barındırıyorsa o kadar çok kuvvetlidir. Sadece deneyciliğe ya da sadece kuramsal çalışmaya değil ikisini birleştiren bilimsel bir yönteme dayanan hazırlık süreci başarıya hizmet edecektir. Yaşamın diyalektiği, planın ayrıntılı programlanmasını ve genel planın ve taktik hamlelerin önceden sınınanmasını gerektirir. Planın ayrıntılı programlanması, onun zamana ve mekâna oturtulması bir anlamıyla ete kemiğe bürünmesidir.

Devrimci örgütlenme çalışmasında kilit kavram devrimci hegemonyadır. Devrimci hegemonya kapitalist devlet iktidarına karşı komün gücünün inşa mücadelesidir. Komün gücü bir yaşam biçimi olmakla birlikte temel olarak asla bir savunma alanı ya da merkezi değildir. Tersine devrimci taarruzun hem lokal sonucu hem de süreklilik arz eden tekrar başlama merkezidir. Egemen sınıfların işçi sınıfına ve ezilenlere, onların haklarına sürekli saldırmasının temel nedeni devrimci hareketi kısır döngüye dönmüş bir “savunma” vaziyetine hapsedmektir. Çaresizce “savunma” bataklığına saplanan ve objektif olarak egemenlerin taktik yönetimine girenler kaçınılmaz olarak devrimci niteliklerini kaybederler. Bu pasifist-reformist unsurların sürdürdükleri kitle faaliyeti egemenlerin işçi sınıfına ve ezilenlere dayattığı çaresizlik durumuna teslim olmaktan başka bir şey değildir. Burjuvazi “protesto edin, muhalefet edin fakat sakın düzenimi bozmayın; halkı sömürme ve ezme faaliyetlerimi engellemeyin; benim çizdiğim hareket çizgisinin dışına çıkarsanız sizi imha ederim” söylemiyle topluma kendi terör örgütünü ve eylemini dayatmaktadır. Bu burjuva terör örgütünün iktidarını dünyanın hiçbir halkı bilinçli bir şekilde kabul etmez. Diğer taraftan işçi sınıfı ve ezilenler “onaylamadan ve kabul etmeden” burjuva sömürü düzeni sürdürülemez. İktidar gücü hegemonyasını baskı ve terörün yanı sıra ideolojik ikna faaliyetiyle sürdürmektedir; çünkü halkın örgütlü devrimci hâlinin kudretini gayet iyi bilmektedir. Bu nedenle o ve yahut bu söylemle halkın devrimci örgütlenmesi, devrimci taarruzun gerçekleştirilmesi ve devrimci hegemonyanın tesis edilmesi için çaba harcamayan her odak en azından objektif olarak iktidar gücünün hizmetindedir.

Devrimci proletaryanın esas görevi yığınları iktidar gücünün yok edilmesi amacıyla örgütlemek; bu doğrultuda savaşımı büyütme ve durmaksızın yeni ileri devrimci mevziler kazanmaktır. Burjuva iktidarına karşı proletaryanın özgürlük gücü kesintisiz devrimci taarruz hareketiyle yığınların uyuşmasına ve yılgınlığına neden olan karanlık sisi mutlaka dağıtacaktır. Yeter ki günümüzde yeterince olgunlaşmış olan devrimci koşullarda, proletaryanın, merkezî, gerçek demokratik, yığınlarla kopmaz organik bağları olan uzlaşmaz bir devrimci taarruz tarzını temel ilke olarak benimsemiş devrimci partisi harekete geçsin.

Stratejinin Temel Unsurlarından Biri:

Kesintisiz Devrimci Taarruz

Savunma kavramını irdelemeksizin devrimci stratejinin temel bir unsuru olarak kesintisiz devrimci taarruz yöntemini ayaklarının üzerine oturtmamız mümkün değildir. Devrimci mücadele açısından taarruz durumunun kesintisizliğinin zorunluluğu önermesi, konunun stratejik olarak ele alınmasını gerektirir. Aynı şekilde sürekli savunma durumuna kilitlenme de “stratejiyi” temelden etkileyen bir yaklaşıma denk düşer. Bu nedenle öncelikle savunmayı taktiğe ve stratejiye denk düşmesi açısından ele almalıyız. Devrimci hareketin iç tartışmalarının stratejinin ve taktiğin birbirine karıştırılarak yürütülmesi sonuç alınamayan kısır döngülere tutsak olunmasına ve mücadelenin birliği ve gelişmesi açısından olumsuz durumların ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Herhangi bir tartışma bilimsel sonuçlar çıkarmayı hedefliyorsa tartışma taraflarının kullandıkları kavramların içeriği konusunda anlaşmaları gereklidir. Kavramların denk düştikleri içerik konusunda anlaşmaya varılamıyorsa bu durumun da açığa çıkartılması, netleştirilmesi gerekir. Dünyanın farklı yerlerindeki devrimci mücadele deneyimleri, farklı koşullar ve gerçeklikler içinde oluştukları için özgünlüklerine uygun ideolojik yaklaşımlara sahiptir. İdeolojinin oluşumunda kavramların rolü göz önüne alındığında her devrimci deneyimin genel kavramlara farklı içerikler yüklemesi ya da özgün kavramlar yaratmasının doğal olduğu görülecektir.

Dünyadaki hiçbir devrimci süreç bir diğerine benzemez. Dolayısıyla başka bir ülkenin devrim modeli stratejik veya taktik olarak taklit ya da ithal edilemez. Vietnam Devriminin uzun süreli halk savaşı, Bolşeviklerin “ayaklanmacı” tarzı, Çin Devrimi, Küba Devrimi, Bulgaristan Devrimi vb. içinde buldukları özgün koşullarda ve bu özgün koşullara karşı devrimci hareketlerin ürettikleri devrim stratejileriyle mümkün olabilmıştır. Kaçınılmaz bir şekilde her kopyacı devrimcilik faaliyeti başarısız olmuştur. Başka ülkelerden devrimci strateji ithal etmeye çalışanların yöntem açısından temel yanlışları; başarılı bir devrimci stratejiyi bütünüyle ele almamaları ve stratejinin uygun gördükleri parçalarını değerlendirmeye tâbi tutmalarıdır. Bu yanlış yöntem sonucunda kaçınılmaz olarak stratejik bakış açısını yitirirler. Parçayı esas alan yaklaşım stratejik iktidar gücü karşısında devrimci hareketi taktik yanıtlarla boşa kürek çekmeye mahkûm eder.

Savaşan iki taraftan biri strateji sahibi, diğer stratejiden yoksunsa, savaş strateji sahibi olan için kendi gücünü ve hareket kabiliyetini artıracacağı eğitim faaliyetinden başka bir şey değildir. Savaşın ereksel yöntemi, düşmanın stratejisini bozmak, onu stratejiden yoksun bırakmaktır. Stratejiden yoksun bırakmak düşmanı yenmekle aynı şeydir. Stratejinin sonal hedefine (düşmanı yenme) bağlı olarak temel yöntemsel amacı düşmanı taktik olarak yönetmektir. Stratejiden yoksun olarak taktiklerde bocalayan düşman oldukça kolay bir avdır. Bir taraf diğer tarafı taktik olarak yönetebiliyorsa stratejik hâkimiyeti sağlamış ve düşman güçlerini kendi stratejisinin bir parçası hâline getirmiştir.

Devrimci strateji bir bütünlük olarak kavranmalıdır. Ayrıntıları (en ufak muharebeden en büyüğüne kadar) birbiriyle bağlantılarıyla ele alan plan üreten bir fabrikaya benzer. Bu plan

Üretim mekanizmasının (ideolojik mekanizma) amacı ana devrim planını netleştirmek ve işlerliğini (geçerliliğini) sürekli kılmaktır. Ana devrim planı her koşula karşı sonsuz düzeyde üretici bir tarza, yetkinliğe sahip olmalıdır. Strateji, somutu kaynak alan bir soyutlama düzeyidir. Somut olgularla taktik vasıtasıyla ilişki kurar. Taktik gerçek yaşamda kendini anlık olarak sınama şansına sahiptir. Strateji ise birçok taktiğin sınanmasıyla, ancak; dolaylı olarak sınanabilir. Taktiğin sınanması stratejinin sınanmasından çok daha kolaydır. Sınanmada etkin bir faktör olan zaman taktiği ve stratejiyi aynı tarz ve oranda etkilemez.

Strateji ile taktiğin zamanla kurdukları ilişki farklıdır. Çünkü insan (toplum) iradesi zamana müdahale etme eğilimi taşır. İrade stratejiyi ele alırken sadece iki yöne doğru hareket edebilir: ya stratejiyi parçalar ya da stratejiyi bütünleştirir. Parçalanan stratejiden geriye kendisine ait hiçbir Şey kalmaz. Sadece parçalar kalır ki bunlar da taktiklerdir. Strateji, taktiklerin aritmetik toplamından oluşmuş bir bütün değildir. Strateji ile taktik bir anne ile çocuk kadar birbirine bağlı ve farklıdır. Strateji sonal amacı netleştirir, ona ulaşmak için gereken hareketleri ve yöntemi (yöntemleri), gereken her üretim faaliyetini bünyesinde birleştiren plandır. Clausewitz stratejiyi tanımlarken şu noktalara dikkat çekmektedir:

“Strateji muharebenin savaşın amacı doğrultusunda kullanılmasıdır. Buna göre, savaş eyleminin tümüne, savaşın amacına uyan bir hedef göstermesi gerekir. Diğer bir söyleyişle strateji savaş planını yapar ve öngörülen hedefe göre ona ulaşılmasını sağlayacak bir dizi eylem saptar; ayrı ayrı seferlerin planlarını hazırlar ve her birine verilecek muharebeleri rgtler. Bütün bu kararları, her zaman gerçekleşmeleri mümkün olmayan bir takım varsayımlara dayanarak almaktan başka bir çare olmadığına ve daha ayrıntılı bir takım tedbirleri önceden almaya imkân bulunmadığına göre, strateji orduya muharebe meydanında eşlik ederek ayrıntılara ilişkin tedbirleri yerinde almak ve genel planda durmadan değişiklikler yapmak gerekeceğinden bunlara da yerinde karar vermek zorundadır.” (Clausewitz, Savaş zerine)

Ana plan canlı, dinamik bir unsurdur. Taktiklerin başarılarıyla beslenir ve taktiklerin başarılarını mümkün kılar. Farklı koşulları mekân-zaman diyalektiği içerisinde ele almamız devrimci stratejiyi netleştirmemizi kolaylaştıracaktır. Mekn-zaman diyalektiği başta iktisadî olmak üzere sosyoekonomik toplumsal düzenin (ve aldığı biçimlerin) kültürel, maddî ortam ve benzerleri açısından bütün özelliklerini anlatmaktadır. Kapitalist iktidara karşı devrimci strateji belirli ana unsurlardan kaynaklanarak oluşur. İktidar gücüne karşı devrimci zorun kullanılması, proletaryanın öncülüğü, enternasyonalizm, Komünist Partinin öncülüğü ve ezilenlerin proletaryanın öncülüğünde devrimci öznelere dönüşmesi gibi temel ilkesel belirlemeler devrimci stratejinin kaynaklandığı ana unsurlardır. Mekn-zaman diyalektiğinin aldığı biçimlerle ana unsurlar birleştiğinde farklı ülkelere uygun özgün devrimci stratejiler elde edilir. Savaşının genel yöntemi devrimci eylemin karakteridir ve stratejinin kaynaklandığı ana unsurlardan bir tanesidir. Hareket tarzına bu açıdan yaklaşıldığında savunma ve taarruz kavramı zorunlu olarak stratejinin konusu hâline gelir.

Strateji ve taktik açısından savunmanın içeriği farklılaşır. Savunma savaşın bir anı, bölümü olarak taktik kapsamına girer. Taktik olarak savunma, kesinlikle uzmanlaşılması gereken (stratejinin bir parçası olarak) ve gerektiğinde kullanılması zorunlu olan bir süreçtir.

Prensip olarak her taktik saldırıya önce savunma sonra saldırıyla karşılık verilmelidir. Saldırıya karşı savunma evresi saldırganın saldırısının etkisiz hâle getirilmesi, kontrol altına alınması ve boşa çıkarılmasına tekabül eder. Saldırıya karşı savunma evresinin atlanarak karşı-saldırıyla cevap verilmesi müdafaa hâlinde olanın yenilgiye uğrama olasılığını artırır. Savunma aşaması saldıran tarafın planının öğrenilmesini, saldırı altında olanın kendi savaş planını yapmasını ve mevcut güçlerin örgütlenmesini, saldırgan tarafın bir daha saldıramamasına yönelik hazırlıkların bütünü kapsar. Ancak bu aşamanın görevleri yerine getirilirdyse karşı-saldırı başlatmak akıllıca olur.

Savaş stratejisi her zaman taarruz aşamasına geçmeye çalışır ve yönelir. Savunma savaşı, saldırı savaşına göre daha zayıf ve edilgen bir durumdur. Taarruz durumunu koruma ilerleme, savunma durumunda kitlenme gerilemedir. SSCB Nazilere üstünlüğü Stalingrad önlerinde savunmadan saldırıya, savaşıysa Doğu Berlin'e girdiğinde kazanmıştı. Polonya'daki Yahudi gettosunda komünistler Nazilere karşı örneği az bulunan bir savunma savaşı verdiler. Fakat fiilî olarak savunma durumunu aşamadılar ve yenildiler. Vietnam'da devrimciler çok fazla kayıp verseler de ABD emperyalizmini gözü pek, kesintisiz devrimci taarruz yöntemiyle yendiler. ABD Vietnam'da emperyalist işgali sürdürmez ve Amerikan halkına içinde bulunduğu savaşın nedenini anlatamaz hâle geldi. Küba'da kukla Batista rejimini sayı olarak Batista ordusuna göre çok daha az olan gerilla birlikleri (devrimci eyleme halkın çoğunluğunun aktif katılımıyla) kesintisiz devrimci taarruz tarzıyla yendi. Bolşevikler 1917 Ekiminde devrimci taarruz durumuna geçmeseydiler bugün Sovyet Devriminden bahsedemeycektik. Bolşevikler her durumda hayata devrimci taarruz tarzıyla müdahale ettikleri hâlde koşulların olgunlaştığı anda proletarya devrimi için hamle yapmakta zorlandılar. Bu noktada Rusya'daki Şubat Devriminden sonra içinde bulunulan zaman-mekân diyalektiğini değerlendirmekte tereddüt etmeyen parti önderliği zaferi mümkün kılmıştır.

Çok bilinen bir Amerikan atasözünde sunulan “en iyi savunma saldırıdır” önermesi taktik olarak ele alınırsa mücadelede ciddi hatalara ve yenilgilere sebep olur. Diğer taraftan saldırı durumuna geçmek ya da kalmak stratejik olarak ele alınırsa güçlü bir pozisyon hedeflendiği anlamına gelir. I. Körfez Savaşında Irak, ABD taarruzu karşısında yenilmişti. Bu duruma rağmen ABD çeşitli bölgesel çıkarlarından dolayı yenilmiş olan Irak hükümetini savunma durumuna kilitleyerek iktidarda bıraktı. II. Körfez Savaşında (2003 Irak'ın işgali) Irak ordusu ve hükümeti ABD tarafından çok kolay bir biçimde yok edildi. Emperyalist güçlerin konumlarını sürdürmeleri için taarruz hâlinde olmaları esastır. Bu sömürgeci taarruz siyasi, askeri ve kültürel biçimlerde sürdürülür ve kendi tarihini üretir. Frantz Fanon sömürgeciliğin tarihsel hareket biçimi ile ilgili şu noktaları belirtmiştir:

“Sömürgeci tarih yapar ve yaptığını da bilir. Sürekli metropolün tarihine değindiği için kendisinin bu metropolün uzantısı olduğunu açıkça gösterir. Dolayısıyla yazdığı tarih yalnızca yağmaladığı ülkenin tarihi değil, bütün yağmaları, tecavüzleri ve aklıktan öldürmeleriyle kendi ulusunun da tarihidir. Sömürge halkının mahkûm edildiği hareketsizliğin sorgulanması için, sömürge halkın kendi ulus tarihinin, sömürgeleştirme tarihinin var olabilmesi amacıyla sömürgecilik tarihine, yağmalama tarihine son vermeye karar vermesi gerekir” (Frantz Fanon, Yeryüzünün Lanetlileri)

Fanon hareket halinde olan sömürgecinin sömürge halkı hareketsizliğe kitletiğini belirtirken bu durumla tarih yapıcılığı arasında bağ kurmaktadır. Sömürgeci siyasal (askeri) hareketini kendi ulusuna ve başka uluslara karşı genel olarak aynı stratejik doğrultuda sürdürür. Sömürgecilik mevcut sömürgeyi elde tutma veya yeni sömürgeler elde etmeye çalışma şeklinde sürdürülebilir. Emperyalistlerin hegemonya tesis ettikleri alanları koruma faaliyetleri her ne kadar taktik savunma aşamasına tekabül etse de sürekli saldırgan bir tarzı (talan, işgal, baskı v.b. şeklinde) içinde barındırır.

Çin Devrimi hem emperyalist hegemonya hem de emperyalizme karşı devrimci savaş açısından önemli bir tarihsel deneyim barındırmaktadır. Coğrafi koşullar, demografik yığılma ve üretim ilişkilerinin özgünlüğü emperyalistler (işgal ve yarı-sömürgeleştirme faaliyetlerinin korunması) ve karşıtları açısından savunmayı stratejik planda nispeten daha önemli kılmıştır. Devrim öncesinde Çin yüzölçümü geniş bir coğrafyadır ve kontrol edilmesi oldukça zordur, üretim ilişkileri açısından kent kıra hâkim değildir. Mao Zedung Çin'deki sınıfların dağılışını ve iktisadî durumu şöyle ifade etmektedir:

“Çin'in politik ve ekonomik gelişmesi dengesizdir: Zayıf bir kapitalist ekonomi, kendisinden üstün bir yarı-feodal ekonomi ile yan yanadır; birkaç modern sanayi ve ticaret kenti geniş ve hareketsiz bir kırsal bölgeyle bir aradadır; birkaç milyon sanayi işçisi, eski sistem altında alın teri döken birkaç milyon köylü ile yan yanadır.” (Mao Zedung, Askeri Yazılar)

Bununla birlikte iktidar gücünü elinde tutan Kuomintang Partisi hem emperyalist güçlerin desteğini arkasına almış hem de ordusu Kızıl Ordu'dan çok daha kuvvetliydi. Çin birçok emperyalist odağın (Japonya, İngiltere, ABD vb.) hegemonya kurmak için yarıştıkları bir ülkeydi. Dolayısıyla Çin'deki egemen sınıflar arasında bu durum çelişki yaratmaktaydı. Anti-emperyalist mücadelede egemenler arasındaki mevcut çelişkiler Çin Komünist Partisinin ayakları üzerine dikilmesi ve güçlenmesi yolunda bazı olanaklar barındırıyordu. Bu ve benzeri taktik olanakları ÇKP devrim hedefine sıkı bir şekilde bağlı olarak durmaksızın ilerlediği için avantaja çevirebildi. Çin Komünist Partisi işgalcilere ve emperyalistlere karşı geliştirdiği devrimci savaşımı kesintisiz bir biçimde Çin'deki egemen sınıflara yöneltmiştir. Bu siyasal hareket tarzı kesintisiz devrimci taarruz durumunun bir örneğidir. Gerilla savaşının sürdürülmesi için ihtiyaç olan Kızıl Üsler oluşturma perspektifi (ve faaliyeti) kesintisiz devrimci taarruzun başarılı sonuçlarıdır. Kızıl Üslerin korunma zorunluluğuysa savunma taktiğini stratejik açıdan önemli (zaman zaman belirleyici) hâle getirmiştir. Çin Devriminde stratejik savunma asla stratejinin kendisi değildir. Taktik savunma; stratejiyi yüksek derecede etkiler duruma geldiğinde bile kesintisiz devrimci taarruz şeklinde uygulanmıştır:

“Direme savaşını bir bütün olarak ele alırsak, biz düşman tarafından stratejik olarak kuşatılmış durumdayız; çünkü düşman stratejik saldırı hâlinde dış hatlar üzerinde harekâta bulunmakta, oysa biz, stratejik savunmadayız ve iç hatlar üzerinde harekâta bulunmaktayız. Bu, düşman kuşatmasının ilk şeklidir. Biz ise, ayrı yollardan bize doğru ilerleyen düşmanın her kolunu kuşatıyoruz, çünkü dış hatlardan üzerimize doğru ilerleyen bu düşman kuvvetlerine karşı sayı bakımından üstün kuvvetler kullanarak, sefer ve muharebelerde saldırı ve dış hat harekâtı politikası uyguluyoruz. Bu bizim düşmanı kuşatmamızın ilk şeklidir.” (Mao Zedung, a.g.e)

Düşman saldırıyorsa ve kuşatmayı hedefliyorsa savunmanın yöntemi kuşatmayı kuşatmak olmalıdır. Savunmanın taktik hedefi saldıranları savunma durumuna geçmeye zorlamaktır. Meksika’da EZLN, Kolombiya’da FARC, İrlanda’da IRA, Kürdistan’da PKK belli bölgelerde devrimci hegemonya kurmuş vaziyette ve savunmayı en yüksek derecede önemsemekteler. Bununla birlikte egemen güçleri o veyahut bu mücadele biçimiyle ve kesintisiz devrimci taarruz yöntemiyle savunmaya zorlamaktalar; çünkü kullandıkları yöntem ister silahsız ister silahlı olsun iktidar gücünün statükosunu hedef almaktadır. Meksika’da, Kolombiya’da, İrlanda’da ve Kürdistan’da hâkim güçlerin her geçen gün daha çok eskisi gibi yönetememesinden, halkların ise yönetilmek istememesinden bahsedebiliriz.

Bu bağlamda siyasal mücadele ile bir mücadele biçimi olarak savaş yönteminin farklı ve ortak noktalarını doğru belirlemek gerekir. Savaş siyasal mücadelenin bir biçimidir. Devrimci proletarya açısından kaçınılmaz olarak ele alınması gerekliliği bu durumu değiştirmez. Siyasetin “başka araçlarla” sürdürülmesi olarak savaşın da kendine ait bir stratejisi olmalıdır. Bununla birlikte “savaş stratejisi” tamamıyla devrim stratejisine bağlı ve tâbidir. Bahsettiğimiz devrim stratejisi siyasal planda örgütlenme, hedef ve iktidar gücüne karşı yıkıcılığın örgütlü bütünlüğünü ihtiva eder. Kesintisiz devrimci taarruz devrim stratejisinin ana unsurlarından biri olarak ana planın pratikleşme yöntemidir. Savaş durumunda kesintisiz devrimci taarruz unsuru (siyasal bir yönelim olarak) strateji ve taktiklerin diyalektik bütünlüğü ve işleyişi çerçevesinde ele alınmalıdır. Siyasal devrimci mücadelenin genel ve savaş içerisinde geçerli olan prensibini şöyle ifade edebiliriz: Saldırıyı içermeyen bir savunma planı ve savunmayı içermeyen bir saldırı planı zayıftır. Saldırı durumu, onu sürdürebilen taraf için kuşku götürmez bir üstünlüktür.(Elbette saldırı devrim stratejisinin bir unsuru olarak gerçekleşmiyorsa bahsettiğimiz üstünlük kaçınılmaz olarak zayıflığa dönüşür) Dolayısıyla stratejinin temel unsuru olarak sürdürülebilir saldırıda zayıf vaziyete düşme söz konusu olamaz. Karşısında hiç savunma hattı olmayan bir odak da saldırı yapabilir. Savunma ise sadece saldırıya karşı yapılabilir. Savunma durumuna kilitlenmek için sürekli saldırı altında olmak gereklidir. Fransız burjuvazisi II. paylaşım savaşında mevcut gücüne rağmen Naziler karşısında en kolay teslim alınabilen kapitalist devlet (emperyalist olduğu halde!) oldu. Bu durum tartışmakta olduğumuz konuya ilgi çekici bir örnek oluşturmaktadır.

II. paylaşım savaşında Fransa’nın Almanya’ya karşı savunma için kurduğu Maginot Hattı hiçbir işe yaramamıştı. Fransa İsviçre sınırından Fransa, Luxemburg ve Belçika sınırının birleştiği Arden’e kadar çok güçlü bir savunma hattı inşa etmişti. Maginot Hattı büyük bir bütçeyle sağlam binalar yapılarak, güçlü silahlarla ve her türlü lojistik malzeme ile donatılmıştı. Esas olarak bu hattın Almanya karşısında hiçbir işe yaramamasının nedeni Fransız burjuvazisinin baştan savunma durumuna kilitlenmesi, kendi taktik yönetimini yitirmesi ve yenilgiyi kabul etmesi olarak belirleyebiliriz.

Diğer taraftan II. Paylaşım Savaşında ne Nazi, İtalyan faşizminin uyduruk “üstün ırklarına” dayanarak yürüttükleri ne de Japonya’nın “samuray ruhuna” (göğüs göğüse çarpışma, kamikaze vb.) dayanarak yürüttüğü taktik taarruz hareketleri galip gelmelerini sağladı. II. Paylaşım Savaşında bütün emperyalist odaklar dünya çapında hegemonyalarını artırmaya yönelmişti. Emperyalist ülkeler arasında bu konuda uzlaşmaz bir çelişki olmadığı hâlde kıyasıya bir savaşa tutuştular. Emperyalizmin uzlaşmaz, esas düşmanı sosyalist hareketler ve

sosyalizmin kalesi SSCB idi. İngiltere, Fransa ve ABD Almanya'da faşist hareketin iktidara gelmesini ve güçlenmesini bu nedenle destekledi. Müttefiklerin stratejik planı Nazilerin doğuya, SSCB'ye saldırmasıydı. Böylece hem dünyayı paylaşma konusundaki rakipleri Almanya ve ortakları zayıflayacak hem de SSCB(baş düşman) dağıtılabilecekti. Evdeki hesabın çarşıya uymaması benimsenen stratejinin eksikliğini ve hatasını gösterir. Nazilerin batıya yönelerek Avrupa'nın büyük bir kısmını ele geçirmeleri müttefiklerin stratejilerini çökertti ve SSCB ile kendi yarattıkları faşist harekete karşı işbirliği yapmak zorunda kaldılar. Savaşın sonunda İngiltere ve Fransa'nın başını çektikleri savaş öncesinde dünya çapında etkili olan emperyalist odaklar güç kaybetti.

Emperyalist kampta kârlı çıkan tek güç ABD oldu. ABD tüm emperyalist dünyanın gücünü arkasına aldı ve emperyalist dünyanın jandarması rolünü elde etti. Bununla beraber savaşın esas galibi sosyalist kamp oldu. II. Paylaşım Savaşı sonrasında sosyalizm artık kapitalizmi yok edebilecek fiili, reel bir güç hâline gelmişti. Burjuvazi kontrolden çıkan kendi koruyucu bekçisi faşist hareketi hırpalayarak durdurdu ve tekrar devlet sarayının kapısının önüne sıkıca bağladı. Faşist hareketin kaynağı kapitalist-emperyalist dünyanın desteği olmadan var olması mümkün değildir. Bu stratejik gerçeklikten kopan faşist bloğun önderliği maceracılığının bedelini imha olarak ödedi. İster sosyalist isterse kapitalist olsun toplumsal mücadelenin stratejik gerçekliğinden kopan siyasal hareketler varlığını sürdürmez. Güce "sahip olmakla" gücü kullanabilmek aynı şey değildir. Türkiye Cumhuriyetinin kurulabilmesi Türk burjuvazisinin sınırlı mevcut gücünü verimli bir şekilde kullanabilmesiyle ilgilidir.

Yarı-sömürge, kendine ait kaynaklarının çoğu tükenmiş, işgal altındaki Osmanlı devletinin küllerinden Türkiye Cumhuriyetinin doğuşu kurucu burjuva önderliğinin dünyadaki güç dengelerini ve değişimin diyalektiğini doğru kavramasıyla ilgilidir. Bu doğru kavrayışın yarattığı stratejiye uygun pratik Türk burjuvazisini muvaffak kılmıştır. Bu bağlamda ulus-devletin kurulması yönünde şu stratejik adımlar atılmıştır:

- a. Milli mücadelenin örgütlenmesinde SSCB ile emperyalistler arası çelişki sonuna kadar kullanılmıştır.
- b. Osmanlı devletinden kesin kopuşu hedefleyen bir siyasal hat benimsenmiştir.
- c. Yukarıdan aşağıya kapitalist inşa benimsenerek emperyalist güçlere entegrasyon garantisi verilmiştir. Osmanlı devletinin emperyalist dünyadaki yarı sömürge konumu yeni kurulan ulus-devletle beraber tekrar kabul edilmiştir.
- d. Kuruluş esnasında SSCB'nin varlığı bahane edilerek (veya ondan ironik bir şekilde güç alarak) hiçbir emperyalist devletle özel bağımlılık ilişkisi geliştirilmemiştir. Bununla beraber tüm emperyalist dünyaya bağlılığın altı çizilmiştir.
- e. Başta komünist hareket olmak üzere bütün muhalif hareketler güçlenmelerine izin verilmeden ezilmişlerdir.
- f. T.C. bütün enerjisini içte konsolidasyonu sağlamaya, Misak-ı Milli'yi korumaya vermiştir.

g. Kendisi yarı sömürge olduğu halde sömürgeciliğe (Kürdistan) devam ederek Ortadoğu çapında sömürgeciliği (İngiltere, Fransa..) meşrulaştırmış ve bu bağlamda baştan itibaren emperyalizmin taşeronu olarak konumlanmıştır.

Dünya II. Paylaşım Savaşı sonrasında sosyalist ve emperyalist olmak üzere iki kampa ayrıldığı zaman T.C. başta ABD ile bağlılık ilişkisini geliştirerek (NATO, CENTO, Marshall Planına dâhil olma vb.) emperyalist kamptaki fiilî yerini aldı. Genel stratejisine uygun olsa da bu taktik konum değiştirme T.C. için sancılı oldu. 1960 Darbesi, 1971 Muhtırası, 1980 Darbesi taktik konum değiştirmenin farklı ağırlıklarda etkili olduğu, iç çatışmanın zirveye çıktığı dönemlerdir. 28 Şubat süreci, AKP'nin iktidara getirilmesi, 2007 e-Muhtıra dönemleri de bu çatışmanın devamı niteliğindedir. Türkiye'de devrimci hareketin genel olarak atakta olduğu iki ve lokal olarak atakta olduğu -hâlâ sürmekte olan- bir olmak üzere toplam üç dönemden bahsedebiliriz.

Birinci dönem 1971 Direnişi olarak adlandırılan dönemdir. '71 Direnişi iktidar gücünün statükosunu sarsmış kesintisiz devrimci taarruzla işçi sınıfının ve ezilenlerin gündemini devlete dayatmış ve yeni bir devrimci atılım dönemine kapıyı aralamıştır. Daha evvel belirttiğimiz gibi devrimci strateji onu oluşturan unsurlardan sadece bir tanesinin uygulanmasıyla hayata geçirilemez. İşçi sınıfı ve ezilenler arasında yeterli örgütlenmeye sahip olmayan, proletaryanın yetkin devrimci partisini inşa edemeyen, ülkenin koşullarını bütünlüklü ve doğru analiz edemeyen devrimci bir hareketin başarılı olması mümkün değildir.

1974-1980 arası devrimci hareket '71'de sahip olunamayan yukarıda saydığımız özellikleri bir oranda edindi. Fakat '71 Direnişinin ruhu dağınık bir biçimde var oldu, toparlanamadı, kapitalist devletin kalbine yönelemedi. Sistem kendisine yönelmeyi beceremeyen devrimci hareketi birbirine düşürme ve devlet iktidarına göre sadece bir aparatçık olan faşist hareketle oyalanmasını sağlama konusunda pek zorlanmadı. Askeri diktatörlüğe karşı kayda değer örgütlü, devrimci bir savaş verilemedi. Dolayısıyla devrimci hareketin 1980 askeri diktatörlüğü karşısında fiilen yenildiğini belirtmek tam anlamıyla doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Bu dönem devrimci hareket için savunmaya kilitlenme ve düşmanın taktik hâkimiyetine girme durumunun başlangıcıdır.

Bu kısır döngüyü askeri diktatörlük koşullarının devam ettiği dönemde kesintisiz devrimci taarruzla PKK kırmıştır. Kendi özgünlüğünde (Kuzey Kürdistan'ı esas alarak) doğal olarak lokal kalmıştır. Fakat reformist ve pasifistlerin sıklıkla ileri sürdükleri şovenizmin artması, toplumsal bir algı olarak sınıf mücadelesinin geri plana itilmesi bahanelerinin tersine başlangıç itibariyle devrimci durumun gelişebilmesi için devrimci proletaryaya önemli bir imkân sunmuştur. Öncelikle PKK, mücadeleye başladığından bugüne kadar esas olarak Kürdistan coğrafyasında yoksulların, ezilenlerin, ezilen halkların siyasal kurtuluş hareketidir. Bu durum tüm işçi sınıfının ve ezilenlerin, iktidar gücüne karşı mücadele etme yolunda moralini ve cesaretini artıran bir unsurdur. Sistem PKK'den önce de şovenistti; PKK mücadeleye başladıktan sonra da şovenist olmaya devam etti. Bu noktadaki sorun Türkiye devrimci hareketinin enternasyonalist tutarlılığa sahip olup sömürgeci devletin kalbine yönelip yönelmemesidir.

Bununla birlikte PKK fiilen iktidar gücünün statükosunun bozulabileceğini göstermiştir ve devletin gücünün önemli bir kısmını kendi üzerine çekerek zayıflamasını sağlamıştır. Bugüne kadar PKK'nin enternasyonalist dayanışma ve mücadele birliğini sağlamak konusunda üzerine düşeni yaptığı da kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde ortadadır. Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kısmının PKK'nin henüz statükoyu bozmadığı ve nispeten güçsüz olduğu dönemlerde ondan uzak durmaya çalışmaları ve hatta şovenizm zehrinden kolaylıkla etkilenmeleri de ayrı bir zaafly noktayı oluşturmaktadır. Bundan daha zaafly bir durum ise artık statükoyu sarsan ve güçlenen PKK ile o veyahut bu şekilde pragmatik bir ilişki kurmaktır. Bu devrimci olmayan pragmatik konumlanma burjuva parlamentarizmine ve politikacılığına düşkünlükle ilgilidir. Hangi ad altında olursa olsun küçük-burjuva (orta sınıf) düzen içi siyasal hareketler devrimci mücadele için büyük tehlikedir. Günümüzde küçük-burjuva siyasal hareketlerin beslendikleri merkezler metropollerdir. Devrimci proletaryanın örgütlenmemesi küçük-burjuvazinin ihanetçi hareketinin örgütlenmesine imkân sunmaktadır. PKK'nin de en büyük eksiği proletaryayı ve ezilenleri proletaryanın devrimci partisinde örgütlemek konusunda belli bir stratejiye sahip olmamasıdır. Sömürgeciliğe karşı mücadele ederek devrimci bir yönde ilerleyen bu hareket bahsettiğimiz devrimci proletaryanın örgütlenmesi eksiğini gidermezse bir vadede stratejik sorunlar yaşaması kaçınılmazdır...

Türkiye'de işçi sınıfı ve ezilenler, devrimci önderlikten yoksun olmalarına rağmen son 35 yıldır düzenden hoşnutsuzluklarını kendiliğinden bir şekilde harekete geçerek göstermektedir. Sistem karşıtı kendiliğinden hareketlerin devrimci bir örgütlenmeden yoksun kalmaları devrimci potansiyelin düzen içi siyasal hareketlere kanalize olmasına yol açmaktadır. Diğer taraftan "devrimci iyi niyetlilerin" devrimci bir stratejiye bağlı olmadan gerçekleştirdikleri taktik taarruzlar arzu edilenin tersine kitle örgütlenmesine hizmet etmemekte ve gittikçe marjinalleşen maceracı bir hareketin kaçınılmaz sonu olan savunmaya kilitlenmeyle sonuçlanmaktadır. Lenin bu konuya şöyle yaklaşmıştır:

"Devrimci çalışmasını proletaryanın sınıf mücadelesine gerçekten bağlı yürüten herkes, proletaryanın (ve onu destekleyebilecek halk kesimlerinin) bir yığın acil ve doğrudan talebinin yerine getirilmeden öylece durduğunu çok iyi bilir, görür ve hisseder. Bilir ki, birçok yerde, geniş alanlarda, emekçi halk eyleme geçmek için hakikaten elinden geleni yapmakta, ama yayınların ve önderliğin yetersizliği ve devrimci örgütlerin güç ya da araçlardan yoksun oluşu yüzünden emekçi halkın çabası boşa gitmektedir. (...) Bir yandan yeterince aydınlatılmamış ve örgütlenilmemiş kalabalığın devrimci şevki boşa giderken, öte yandan da düzenli bir şekilde ilerleme ve kitlelerle çalışma imkânına olan inancını kaybeden kıvrak bireylerin ateşlediği silahlardan yükselen dumanlar havada kaybolup gider. (...)

Öyleyse, Sosyalistler saflarını sıklaştırsınlar ve devrimcilerin militan örgütü ile Rusya proletaryasının kitle kahramanlığını tek bir bütün hâlinde birleştirsınlar!" (Lenin, Devrimci Maceracılık)

Devrimci proletarya kitleye devrimci zoru burjuva devlet aygıtına yöneltmesi için öncülük etmelidir. Böyle bir devrimci yönelimin sağlanması ancak sonal hedefe ulaşmayı, genel ve tüm ayrıntılı hatlarıyla planlayan (devrimci stratejiye sahip olan) Komünist Parti ile başarılabilir. Bahsettiğimiz devrimci parti işçi sınıfı ve ezilenlerin yerine kendini ikame eden

militanlar örgütü değildir. Diğer taraftan devrimci parti kitlenin kendiliğindenci hareketinin peşinden sürüklenen pasifist edilgenler örgütü de değildir. Her örgütlenme kendi muhtevasının, fiilî durumunun denk düştüğü doğrultuda örgütlenir. Kitle kuyrukçusu pasifist-reformist hareketlerin işçi sınıfı ve ezilenleri iktidar gücü ile uzlaşmaya yönlendirmeleri kaçınılmazdır. Türkiye sosyalist hareketinde belli bir ağırlığı olan bu eğilim sisteme muhalif kitle hareketini pasif savunmaya kilitlemiştir.

Reformist-pasifist hareket iktidar gücünün yarattığı gündemler karşısında sistemin izin verdiği oranda gündelik tepkiselliği baz alan protesto eylemleriyle kendini sınırlamaktadır. Tamamıyla devletin taktik yönetimi altındadır. Devrime değil hak mücadelesine kilitlemişlerdir ki en tehlikelisi bu durumdur. Proletarya devrimini, kapitalist devleti yıkmayı hedeflemeyen bir devrimcilik mümkün müdür? Bu soruya devrimci proletaryanın vereceği cevap bellidir. Fakat reformistlerin programatik ve pratik herhangi bir yanıtları yoktur. Yasalcılık ve pasifizm bataklığında boğulan programları devrimci stratejinin yanından bile geçmez. Pratikleri ise uyduruk kitle çizgisi ve meşruiyet sözleriyle süslenmiş, yıldırıcı bir sürekli savunma çizgisidir. Kitleleri devrim yolunda yıldırarak, meşruiyeti egemenlerin öfkesini üzerlerine çekmemek olarak dayatan, savunma olmayan bir savunmaya kilitleme çizgisidir. Bu düşkün teslimiyet çizgisini reddetmeyen sosyalist olamayacağı gibi insan da olamaz. İnsan ancak emeğine, kimliğine, kültürüne ve birbirine(topluma) sahip çıkarak insan olabilir.

İktidar gücünün statükosu sömürüyü, baskıyı, eşitsizliği, sömürgeciliği, talanı, tecavüzü ve ruhsuzluğu(karaktersizliği) dayatmaktadır. Kapitalist düzen insandan geriye salt beden ve onun ihtiyaçları içinde bocalayan-boğulan bir “ruh” bırakmaktadır. Tarihte insan akli kapitalist düzende olduğu kadar işkence görmemiştir ve tutsaklaşmamıştır. İçinde bulunduğumuz devrin karanlığı yanında Ortaçağ gericiliği aydınlık kalır. Bütün bu tablo günümüzün devrimci duruma gebe olduğunu göstermektedir. Üretici güçlerin gelişmişlik düzeyi ile mevcut toplumsal düzen arasındaki çelişki hat safhaya çıkmıştır. Sistemin devamını sağlayan; kendiliğinden, hedefsiz, örgütsüz kitle hareketlerinin devrimci enerjisinin boşa gitmesidir.

Devrimci proletarya yaşamını devam ettirme ihtiyacının ötesinde amaçlara sahip tek sınıftır. Proletaryanın sadece emek-gücü ve bedeni sömürülmemekte akli ve ilişkileri de tutsaklaştırılmaktadır. Geleceği olmadığı gibi geçmişi de elinden alınmıştır. Sadece kendi ürettiği ürün üzerinde değil kendi hayatı üzerinde de söz sahibi değildir. Ürettiği ürüne, kendine ve içinde yaşadığı topluma yabancılaştırılmıştır. Proletaryaya sistem tarafından dayatılan, kalabalığın içinde yalnızlıktır. Kısaca bütün bu yoksunluklar yanında salt bedensel ihtiyaçların karşılanması talebiyle devrimci proletaryanın yetinmeyeceği ortadadır. Burjuvazi proletaryayı ne açlıkla ne de işsizlikle terbiye edebilir. Bununla birlikte hapishaneler ve diğer baskı araçlarıyla proletaryanın devrimci hareketini durdurması mümkün değildir.

Bütün bu özelliklerinden dolayı devrimci bir stratejiye bağlı olduğu takdirde proletarya kapitalist iktidarı yıkabilecek yegâne devrimci sınıftır. Kapitalist sistemdeki üretici faaliyet proletaryanın zorunlu olarak sürekli hareket hâlinde ve disiplinli olmasını sağlamaktadır. Ayakta tuttuğu kapitalist sistemi yıkabilecek her araca ve özelliğe sahiptir. Proletarya kapitalist sistemin bir parçası olarak elde ettiği donanımını burjuva devlet aygıtına karşı

sürekli eylem tarzında kullanarak devrimcileşebilir. Eylemde sürekliliğin sağlanması tüm mücadele yöntemlerinin uygulanmasını ve bunlar arasında senkronun kurulmasını gerektirir. Böylece kesintisiz devrimci taarruz unsuru ile devrimci stratejinin gerçekleştiği pratik elde edilir.

Böyle bir pratiğin gerçekleşebilmesi için komünist partinin kapitalist sisteme işlerlik kazandıran ve onu koruyan bütün kurumlara-mekanizmalara yönelmesi gerekir. Bu hedefe yönelme-kilitlenme eylemliliğinin üç temel yönü vardır: ideolojik savaşım, devrimci zorun örgütlenmesi ve kazanılmış tüm hakların kullanılması. İdeolojik savaşım düzenin analizini yaparak teşhir eder; devrim yolunu ve sosyalist toplum hedefini teorik olarak yapılandırır. (Bununla birlikte devrimci faaliyetin propaganda ve ajitasyon materyallerini hazırlar.) Kapitalist sistemdeki tüm mücadele ve örgütlenme olanaklarını değerlendirmek kazanılmış tüm hakların sonuna kadar kullanılmasıyla mümkündür. Burjuva iktidarını topyekûn yok etme amacıyla kesintisiz, uzlaşmaz savaşımı yürütmek devrimci zorun örgütlenmesiyle mümkündür. (Düşmanın pratik olarak kuşatılması ve hükümsüzleştirilmesinin hedeflenmesi) Stratejik planın eyleminin bu üç yönü iç içe, kesintisiz ve bütünlüklü diyalektik bir mekanizma ile sürdürülmelidir. Kesintisiz devrimci taarruz unsurunu gerçekleştirmek ancak burjuva iktidarının temellerine yönelmekle mümkün olabilir.

Kapitalist iktidarın üzerinde inşa olduğu temel dayanaklar: burjuva parlamentarizmi, ideolojisi, yargısı, terör örgütlenmesi ve iktisadî yapısıdır. Burjuva parlamentarizmi her tür sahte “seçimin” ve demokratik olmayan yürütmenin, iktidar gaspını meşrulaştırma aracıdır. Burjuva “seçim” sistemi maddî menfaatler, yalan ve devlet terör aygıtlarının sıkı denetimi-tehdidi altında politikacı tarafından sürdürülmektedir. Burjuva parlamentarizmi halkın siyasallaşmasının önünde ciddi bir engeldir. Halkın kendini yönettiğine dair bir yanılsama yaratmak ve burjuva iktidar gücünü onaylatmak temel amaçlarıdır. Burjuva parlamentarizmine karşı devrimci proletarya, özgür ve eşit bir ortamda halkın doğrudan katılma ve geri çağırma hakkına sahip olduğu gerçek demokrasiyi savunur. Toplumsal yaşamın her alanında işçi sınıfı-ezilenlerden oluşan şûraların yönetiminin kuruluşunu sağlamak Komünist Partinin güncel görevidir. Devrimci proletarya burjuva parlamentarizminin sahte seçimlerini tanımamalı ve yürütmenin halka karşı gerçekleştirdiği bütün icrâatlara karşı savaşmalıdır.

Burjuva ideolojisi üst-yapı kurumlarının tümünde üretilir, fakat toplumu sarmalayarak tutsaklaştıran en etkili: aile, devlet dini, eğitim kurumları ve medyadır. Devrimci proletarya bu kurumlar kapsamında sunulan burjuva biçimlere ve ideolojisine karşı hem ideolojik hem de pratik anlamda mücadeleyi yükseltmelidir. Burjuva çekirdek aile reddedilmeli komünist partinin bir birimi olarak devrimci proleter aile inşa edilmelidir. Çekirdek ailenin erkek egemen, hiyerarşik, içe kapalı, çıkarıcı tarzı yadsınarak aile komünal yaşamın bir parçası hâline getirilmelidir. Din, devletin zindanından kurtarılarak halkın sınırsız din ve vicdan özgürlüğünü yaşayabileceği bir ortam için savaşılmalıdır. Bu nedenle gerici-faşist örgütlenmelerin tümü dağıtılmalı ve yok edilmelidir. Eğitim kurumlarında bilim, demokrasi ve öz-yönetimin hâkim olması ve herkesin kendi ana dilinde eğitim görebilmesi için mücadele yükseltilmelidir. Faşizmin-gericiliğin hâkim olduğu ve paralı eğitim veren kurumların işlemesine izin verilmemelidir.

Burjuvazinin yargı kurumlarına karşı adalet için mücadele edilmelidir. Halkın kendi adalet mekanizması örgütlenmeli, burjuva yargısının işleyişi engellenmeli, kararları tanınmamalıdır. Burjuva ordusu ve polisten oluşan terör ve baskı örgütleri silahsızlandırılmalı, dağıtılmalı ve bunların halka karşı saldırılarına devrimci zor yöntemleriyle engel olunmalıdır.

İktisadî yapı fiilî işleyişi açısından meta üretiminden tüketime, vergilendirmeye ve ev içi işlere (özel ve kamusal alanın geneline yayılan kadının görünmeyen emeğinin sömürülmesi) kadar geniş bir alanı kapsamaktadır. İşçi Meclisleri, fabrika ve işyerlerinde her yöntemle(grev, boykot, işgal...) ekonomik ve sosyal hakları için mücadele etmelidir. Devrimci proletaryanın savaşımı tüketim alanına da yayılmalıdır. Tüketim mallarının yüksek fiyatlarla tüketiciye sunulması kabul edilmemelidir. İşçi sınıfının örgütlenmesini engellemeye çalışan ve haklarına karşı saldıran şirketlerin mallarının pazara girmesi engellenmelidir. Genel olarak tekellerin pazardaki hâkimiyetlerine karşı mücadele edilmelidir. Ekonomik kriz kapsamında enflasyon, devalüasyon vb. gibi bahanelerle dayatılan zamlar, yüksek faizle borçlandırmalar kabul edilmemelidir. Elektrik, su, doğalgaz ve iletişim bedellerini düzenleyen faturalar kabul edilmemelidir. Bu faturalandırma saldırısına karşı halk kendi savunmasını örgütlemelidir. Burjuva devlet iktidarına vergi ödenmemeli, işçi sınıfı ve ezilenler komünal yaşamın ve direnişlerin örgütlenmesini desteklemek için kendi komün kasalarını oluşturmalıdır. Komünal örgütlenme öncelikle kendi iç işleyişinde para kullanımını gittikçe gereksiz hâle getirmelidir. Toprak, su, hava ve deniz halkın üretimine ve kullanımına açık olmalıdır. Çevre halk yararına korunmalı ve kaynaklar halk yararına değerlendirilmelidir. Burjuva iktidarının ve emperyalistlerin doğaya karşı saldırılarına karşı savaşılmalıdır.

Sömürgeciliğe; Kürt halkına ve bütün bölge halklarına karşı ayrımcılığa, baskıya, saldırıya karşı devrimci proletarya aktif cevap vermelidir. Bu bağlamda halkların enternasyonalist mücadele birliği için kararlı bir şekilde mücadele yürütülmelidir. Aleviler ve bölgedeki diğer etnik, kültürel, inanç topluluklarının hakları, özgürlüğü ve eşitliği için devrimci proletarya en ön saflarda savaşmalıdır.

Kapitalist sistemin devrimci savaşımıyla yıkılması gereken bütün bu temel dayanaklarının yanı sıra sınıflı toplumların var olmasını sağlayan kadınların ezilmesi ve sömürülmesine karşı savaşmak Komünist Partinin ertelenmez, en önemli görevlerinden biridir. Komünist Parti kadın kurtuluş mücadelesinin yegâne tutarlı devrimci örgütüdür. Komünist kadınlar da kadın kurtuluş mücadelesinin fiilî öncüleridir. Devrimci proletarya kadınların kurtuluşu yolunda faaliyetini sürdüren örgütlenmeleri destekler. Bununla birlikte kadın hareketini kapitalist sisteme yedekleyecek pasifist reformist örgütlenmelere karşı, ideolojik mücadele yürütür. Komünist Parti erkek egemenliğinin üretildiği, korunduğu her kuruma karşı savaşı özel olarak yürütmelidir. Hiç tereddüde yer yok ki kadınların maruz kaldığı her tür şiddetle mücadelenin önemli bir yolu da devrimci zordur.

Stratejinin bir unsuru olarak kesintisiz devrimci taarruz işçi sınıfı ve ezilenlerin devrimci enerjisini harekete geçirerek, sürekli direniş ve savaşım yoluyla kapitalist iktidar gücünü ortadan kaldırarak insanın insanla savaşına son verecek komünist partinin eylemlilik yöntemidir. Bir kez böyle bir devrimci perspektif benimsenip hayata geçirilmeye başlanınca durdurulamaz ve herhangi bir şekilde engellenemez. Devrimci militanlar, barikatı düşmana

karşı kurmalı, düşmanın tüm mevzilerine hiç durmadan saldırmalı; yüreklerini birbirlerine açmalı ve sadece işçi sınıfı ve ezilenlerin devrimci mücadele birliğinin gücüne güvenmelidir.